

Tháng 10, 2022

Tôi đến vùng Cochem
Bên dòng sông Mosel
Lá vàng, xanh rơi rụng
Chen vào chiếc lá đỏ
Nghe lời lá thỏ thẻ
Câu chuyện dòng sông
Tất Đạt Đa thành đạo
Ngài đã sống trải qua
Lá rơi rụng lia cành
Cuốn theo cơn gió lốc
Rồi có lúc gió ngưng
Lá theo dòng sông
Lững lờ trôi chảy

Tôi ngồi trong im lặng
Nghe dòng nước chảy
Nghe tiếng lá rơi
Bên kia ngọn đồi
Ruộng nho đã đổi màu lá
Đẹp lắm người ơi
Nho cho trái, nước
Dâng hiến cho người
Giờ đây yên nghỉ
Vẫn để lại cho đời
Cảnh đẹp của chiều thu
Năm sau sức sống lại vươn mình
Cho người thêm hoa trái
Bên cạnh dòng sông
Tôi đi tìm cho cuộc đời
Cho hành tinh xanh đầy quả tốt tươi

Namo tassa Bhagavato Arahato Sammâ Sambuddassa.

Tiểu Mai

NGƯỜI ĐÀN ÔNG ÁO ĐỎ KỲ BÍ -- François-de-Nion

Đó là vào một buổi chiều thời tiết khắc nghiệt của tháng Mười, khi Hoàng hậu và tôi, người hầu gái của bà, cùng đi vào một hành lang ở viện bảo tàng Louvre cổ kính ấy, và tôi không thể quên được một khuôn mặt kính khiếp đó mà cho đến bây giờ, khi ngồi viết lại những dòng này, nét mặt ấy lại hiện ra; cũng như không thể nào không chấp nhận sự thật về việc này. Ngoài ra, chuyến du hành của chúng tôi từ Versailles đi Paris như là một chiếc thuyền đang nguy khốn giữa một dòng thác, với những gương mặt góm ghềnh hung dữ nhảy múa chung quanh chúng tôi, những cái đầu như treo trên ngọn giáo, đôi mắt bất động, hoặc nhón nhác, miệng đang gào thét lời nguyền rủa...

Một ngày khiếp hãi, mưa lạnh, u tối!

Buổi tối thì phải lo sắp xếp chỗ ngủ trong các phòng của lâu đài Tuileries, nơi này chưa từng được sưởi ấm lại từ khi vua Louis XV còn bé. Khắp mọi nơi đều trong tình trạng thật hỗn độn và ảm đạm. Tôi nghiệp Thái tử từ lâu nay quen với khung cảnh ảm áp ở lâu đài Versailles, cứ nép sát vào mẹ, kinh hãi khi nhìn thấy tường trần đỏ nát như thế này.

- Ở đây sao mọi thứ đều xấu xí quá Mẹ ạ, cậu thì thầm với Mẹ.

Hoàng hậu Marie-Antoinette trả lời:

- Vua Louis XIV đã ở đây, con ạ, ta không thể nào khó tính hơn nhà vua đâu con.

Khi giường ngủ được sắp đặt một cách vội vàng, và các con đều ngủ yên, Hoàng hậu gọi tôi lại và nói:

- Nữ bá tước à, hãy đi với ta nào. Vua đã ngủ rồi, nhưng ta thì sẽ không nhắm mắt được nếu không đi một vòng xem các phòng ốc ở đây ra sao để yên tâm và không lo sợ có một kẻ thích khách nào đang lăm le đao kiếm trong bóng tối đồng lõa để làm hại Hoàng thượng chăng.

Tôi bước đến lấy một đĩa nến. Đây là đĩa nến đặt trong phòng của Vua ở Versailles, chân nến bằng bạc mạ vàng cao đựng được hai ngọn nến mà bọn cận thần tha thiết ước mong được cầm lấy, vì cầm nắm được vật này là một điều vinh hạnh; nô gia đã cố mang vật quý này theo cho dù tình hình đang rối loạn. Tôi cầm chân nến và bước đi trước Hoàng hậu, soi sáng cuộc tuần hành vào đêm khuya qua tòa lâu đài ảm đạm.

Đám lính hoàng gia đang canh gác ở hành lang lớn khoảng giữa cung điện, phòng này lúc trước là của các thống chế; về phía đó thì không có điều gì phải lo ngại. Chúng tôi đi qua một phòng nhìn ra các khu vườn và sông Seine. Hôm ấy trăng sáng tỏ; một vài khung cửa sổ còn làm bằng kính ghép màu được cạp chì từ dưới thời dòng họ Medicis. Những cửa sổ này được làm bằng thủy tinh thô, lấy từ đáy chai lọ; từ đó một vệt ánh sáng màu lục nhạt chiếu thành từng đốm trên khuôn mặt Hoàng hậu; bỗng dưng tôi nhìn thấy bà như một hình ma quái trong bộ áo trắng toát. Tôi còn nhớ là đôi tay mình run lẩy bẩy, còn những ngọn nến thì nhỏ giọt như từng dòng lệ trên nền nhà.

- Cô sợ à? Bà hỏi tôi. Xưa nay cô vẫn gan dạ lắm kia mà.

Rồi bà lại còn bồi thêm như thế này:

- Ta đã từng chứng kiến sự can đảm và lòng trung thành của cô rồi mà; ta sẽ không bao giờ quên điều đó... Nếu như ta còn có cơ hội để nhớ như vậy nữa.

- Ôi, dạ bẩm Hoàng hậu. Tôi thốt lên.

Nhưng rồi bằng một cử chỉ dịu dàng và đầy uy quyền bà đưa tay chỉ vào một cánh cửa.

- Ta cũng không biết phía bên kia của những căn phòng này có gì nữa. Mỗi khi có dịp đến Paris trong những lần viếng thăm hiếm hoi ta chưa bao giờ mạo hiểm xa thế này.

Tôi thoáng nhìn qua khung cửa kính: vị trí cung điện đang ở bên trên sông Seine, và gió thổi mạnh làm rung chuyển những cành cây cao ở bãi cát dọc bờ sông; từng nhánh cây đen sì đong đưa quỵen vào tia long lanh ánh bạc của vầng trăng đang lên.

- Chúng ta đang đứng trước cánh cửa thông từ lâu đài sang hành lang của điện Louvre đây cô ạ. Hoàng hậu giải thích.

Bỗng dung một luồng điện lạnh làm tôi rùng mình. Tôi có cảm tưởng như phía sau tấm cửa mỏng manh có đường viền mạ vàng và do nghệ nhân Coypel vẽ này là cả một trang sử huyền bí cổ đại của điện Louvre đang khuấy động đây. Tôi cũng không thuộc loại thông thái về sử học của nước Pháp, chỉ là những kiến thức được học cùng lần với gia phả của dòng họ, nhưng tôi vẫn nhớ như in về những câu chuyện khủng khiếp và những truyền thuyết nghe đến rợn người. Nghe đồn rằng cung điện này thường có những bóng ma kỳ quái xuất hiện quanh quẩn. Thế nhưng Hoàng hậu ra lệnh cho tôi mở ra, và tôi run rẩy vịn tay nắm cửa.

Một cơn gió lốc quất vào mặt tôi và suýt thổi tắt nến; tôi lấy tay che và đưa nến lên để làm tan bóng đêm chung quanh; tia sáng lập lòe làm chao đảo những hình bóng rất ghê sợ trong trí tôi. Hoàng hậu nói to lên:

- Đáng lý họ phải để một người lính canh ngay ở đây để cho an toàn. Chỉ có Trời mới biết hành lang này sẽ đưa đến đâu.

Bà nói như thế vì bây giờ chúng tôi nhận ra rằng hành lang thật dài như dẫn tới nơi vô tận.

- Thôi ta hãy đi nào, phải xem mọi việc như thế nào đã, Marie Antoinette nói.

Lúc đó tôi đánh liều trình bày với Vương hậu rằng điều tối thiểu cần làm là phải gọi những người lính canh để đi hộ vệ Lệnh Bà, nhưng bà ra dấu cho tôi đi theo bà, rồi bà bước đi trước.

Phần tòa nhà của điện Louvre ở đây được các kiến trúc sư thời vua Louis XIV cho xây thông qua với lâu đài Tuileries. Những căn phòng này đã được khởi công sửa chữa, rồi lại bỏ phế, nên bây giờ là một mớ hỗn độn thật bừa bãi. Chúng tôi đi lạc vào nhiều hành lang quanh co với nhiều bậc thang và hàng trăm lối quẹo, đôi khi lại bị những bậc thang xoáy tròn ốc bất thành linh chắn ngang, và làm như thể chúng xoáy tuột xuống trung tâm của lòng đất, và rồi bỗng dung ngừng ngay trước một hàng lỗ cửa, vết tích của những cánh cửa đã bị bít lại. Những vòm cửa trên đầu chúng tôi rất thấp, theo kiến trúc thời Trung đại, cột chống là tượng nửa thân những con thú với vẻ mặt quái dị. Hoàng hậu thì thầm bằng một giọng nhỏ tựa như hơi thở:

- Chúng ta đang đứng ở phần tòa nhà mà chưa ai đụng đến; đây là lâu đài cổ xưa của các vua Charles IX và Henri III. Những tầng đá này chắc hẳn đã là chứng nhân của bao nhiêu biến cố. Ngay lúc đó, chúng tôi nghe thấy một tiếng động nhỏ rất rõ cách đó không xa. Chúng tôi đang đứng ở chính giữa một nơi tựa hình ngôi sao, ở đó những hành lang đen tối gặp nhau. Phản xạ tự nhiên của một người hầu đối với vị quân chủ phải khắc phục sự yếu hèn của tôi làm tôi vươn lên phía trước Marie Antoinette vừa giương cao chân nến. Thế rồi một hình thù quái dị hiện ra, làm như đang bước xuống những bậc cấp đểo trong các bức tường bằng đá, bước từng bậc một: đó là một người đàn ông nhỏ thó ăn mặc theo kiểu trưởng giả của thời xưa, với quần nịt có túi, áo kiểu kỹ sĩ có đường xẻ, và áo khoác với phần dưới rất dài. Tôi chiếu ánh nến về phía ông ấy và thấy trên người ông là y phục màu đỏ ngòm.

Khi nghe tiếng hét hãi hùng mà tôi không thể nào ngăn cản được, sinh vật kinh khiếp ấy với diện mạo là một ông lão nhưng dáng của đứa trẻ con, liền ngẩng đầu lên và bằng một cú nhảy thật mạnh leo lên các bậc thang mà ông chưa xuống hết; rồi ông bỗng bay lên như muốn đập đầu vào vòm cửa và biến mất.

Marie Antoinette trân người, mặt mày xám ngắt; tôi bạo dạn cầm lấy bàn tay lạnh buốt của bà.

- Thôi ta về phòng thôi, bà nói; ở khu này không có sự hiện diện của con người có thể làm hại chúng ta. Chắc là Thượng đế muốn ta phải đến nơi này để cho ta một dấu hiệu cảnh báo về những hiểm nguy đang đe dọa vương triều đó thôi.

- Tàu Bệ Hạ, vậy ngài nghĩ là?

- Rằng chúng ta vừa mới nhìn thấy gã áo đỏ. Cái bóng ma luôn luẩn quẩn ở những khúc quanh của điện Louvre khi quốc vương nước Pháp bị nạn. Ta không biết khi đã là con chiên của Thiên Chúa thì chúng ta còn có thể tin vào điều mê tín này không; nhưng làm thế nào nghi ngờ về chứng cứ mà ta đã chứng kiến tận mắt như thế này đây?

Chúng tôi trở về phòng; Hoàng hậu tỏ vẻ thần nhiên, nhưng tôi thì lại kinh hãi. Tòa lâu đài đã yên ngủ. Tôi giúp Vương hậu thay áo, rũ bỏ những phần trang sức nặng nề trên người, rồi tôi nghe bà lẩm bẩm một mình:

- Ta lo âu về mọi mặt cho Hoàng đế. Về phần ta, ta chỉ là một người ngoài dòng tộc, chúng sẽ ám sát ta; rồi các con tội nghiệp của ta sẽ như thế nào đây?

Niềm đau của Vương hậu trong tòa lâu đài đầy thảm họa này đã vượt xa tất cả những bi kịch có thể dự kiến về bao điều kinh khủng nhất...

Tôi là người hầu cuối cùng của vương triều đã nhìn thấy, chứng kiến tận mắt sự xuất hiện của người áo đỏ kỳ bí của điện Louvre.

=====

Phụ chú Về **NGƯỜI ÁO ĐỎ KỶ BÍ** (Theo parisvox.info)

Hồn ma Điện Tuileries

Jean l'Ecorcheur.

Truyền thuyết cho rằng một hồn ma đã ám điện Tuileries trong một thời gian dài: đó là hồn của Jean l'Ecorcheur; người này sống dưới thời Catherine de Médicis. Khi bà quyết định xây vườn ở điện Tuileries, vườn ngày nay vẫn mang tên bà, thì Jean l'Ecorcheur làm ở lò mổ thịt trong khuôn viên vườn. Vào lúc đó nơi này chỉ có một nơi trú ngụ nhỏ bé cho gia đình của vua, sau mới trở thành tòa lâu đài. Đó là quà của Francois đệ I cho mẹ mình, một mỏ cát, những nhà kho để sản xuất gạch ngói từ bao đời, và một lò mổ nơi mà Jean làm nghề của mình với hai con trai phụ giúp ông. (*Sách hướng dẫn Paris huyền bí*, tr 713).

Nhưng họ đồn rằng Jean đã khám phá ra nhiều bí mật của Mẫu hậu. Đó là điều mà hung thủ, một người tên Neuville, đã cho nạn nhân biết trước khi thanh toán ông ta. Nhưng trước khi trút hơi thở sau cùng, Jean hứa là sẽ trở lại... Và hẳn ta đã giữ lời không lâu sau đó. Trong khi Neuville trở lại nơi hành hình để biết chắc là nhiệm vụ đã hoàn thành để báo cáo với nữ hoàng, ông ta bỗng có cảm giác như có người đến phía sau mình. Ông quay đầu lại và kinh hãi nhận ra rằng Jean đang đứng đó, mình mẩy nhuộm đầy máu. Neuville tuốt kiếm ra để chém bóng ma đầm máu, nhưng thanh kiếm chỉ quơ vào không trung và hồn ma của Jean biến mất. Neuville liền trở lại nơi mình đã hạ sát hẳn nhưng không còn thấy xác của Jean ở đó nữa, mà chỉ còn lại vũng máu. Khi ông trở về kể lại câu chuyện cho Catherine de Médicis thì bà chỉ phá lên cười.

Về một Đế Vương:

... Cũng theo truyền thuyết, vào năm 1815, một thời gian không lâu trước trận Waterloo (18/6), Hoàng đế Napoleon đang ngồi ở chiếc ghế bành trong văn phòng ở Điện Tuileries, bỗng cảm thấy như bòn chôn về điều gì, rồi nhìn thấy như một đám sương mù màu đỏ hiện ra trước mặt. Từ đám sương này hiện ra một người đàn ông rồi lại biến mất. Ông ấy đội một chiếc nón len màu

đỏ. Vài ngày sau đó, đội ngự lâm bị sát hại rồi đến lượt Hoàng đế bị đày ra đảo Sainte-Hélène và mất ở đó.

Cái chết được báo trước của Louis XVIII

Vua Louis XVIII (1755-1824) nối ngôi Napoléon, sống ở điện Tuileries. Ông thổ lộ với Bá tước Artois rằng ông cảm thấy đầu rất nặng vì trước đó đã nhìn thấy một đám mây rồi từ đó một người đàn ông mặc bộ áo màu máu bay ra rồi sau đó biến mất. Quốc vương băng hà vài ngày sau đó.

Đám cháy ở Công Xã Paris:

Nghe đồn rằng các chiến sĩ công xã Paris là những người sau cùng nhìn thấy hồn ma của Jean. Vào năm 1871 trong khi họ đang tìm cách chế ngự hỏa hoạn ở lâu đài Tuileries và đang nhìn đám cháy thì bỗng họ thấy ở cửa sổ phòng của các Viên đội, một hình ma đỏ lờm hiện lên giữa ngọn lửa rồi tan biến mất. Sau sự kiện này, từ đó không ai nghe nói về Người Áo Đỏ Kỳ Bí ở điện Tuileries nữa.

François-de-Nion - tháinũlan dịch

VÔ NGÔN MÀ TIM RỘN RÀNG!

Chọn lựa giữa đám lòe
Một cô bé không nói
Ngồi dựa cột lắng nghe
Lầm lộn bàn inh ỏi.

Em hoàn toàn im hơi,
Miệng tôi cũng bật tiếng
Vây mà thật tuyệt vời
Mắt chạm nhau: ngây... ngất!
Á Nghi, 27.10.2022

AI BIỂU CHẠY THEO VỆM

Chị đã theo người xứng đáng
“Nâng khăn, sửa túi” cho chàng
Ông bạc tình quá, đừng than
Tất cả đã là dĩ vãng!

Tôi ghé thăm chị một sáng
Thấy nàng tươi tắn, bình an
Chị khoe gia đạo an khang
Mừng vui rủ tôi chạy bộ.
Á Nghi, 27.10.2022

BÀN TAY EM NHỚ AI

Mùa đông lạnh buốt tay em
Anh thường xoa xoa cho ấm
Rồi ca: ♪♪ *Làn da mịn, mềm*
Ta thổi lửa vào cho... nóng!

Mỗi khi cầu hòa không được
Anh giả vờ hỏi bàn tay:
♪♪ *Hôm nay nhà người lạnh, ấm?*
Ta đang dư nhiệt đây này!
Á Nghi, 27.10.2022

CHƯA THỬ ĐÃ... ỒN!

Lê vàng mượt, rụng đầy trên sân cỏ
Ông mời tôi: “*Ném thử, trái rất ngon!*”
Tôi mỉm cười, lời chân thật: “*Cám ơn*”
Ông nói giỡn: “*Cô chê thì tôi... đốn!*”
Ồn!

Á Nghi, 27.10.2022

Tháng Mười Nghe Mưa Rơi

Mấy ngày nay Portland có những cơn mưa lạnh. Từ trong nhà nhìn ra vườn sau, người viết thấy lá vàng rơi rụng nhiều nhưng không thể ra quét lá vàng như tuần trước được vì mưa lạnh. Những cơn mưa vào mùa Thu cũng khiến ta nhớ đến nhạc phẩm Giọt Mưa Thu là nhạc phẩm cuối cùng của cố nhạc sĩ Đặng Thế Phong được xếp vào những ca khúc hay nhất của tân nhạc Việt Nam.

....Ngoài hiên giọt mưa thu thánh thót rơi

Trời lằng u sầu mây hắt hiu ngừng trôi

Nghe gió thoảng mơ hồ

Trong mưa thu ai khóc ai than hờ...

Lúc trời mưa người viết cũng thích đứng bên cửa sổ ngắm mưa rơi bên ngoài.

Cảnh trời mưa thường buồn hơn là vui và cũng có vẻ lằng mạn tình tứ hơn. Trong các phim tình cảm Đại Hàn hay Đài Loan thường có màn anh nắm tay em chạy đụt mưa dưới hè phố hay anh che dù cho em cùng em đi dưới mưa! Ôi chao! Thật tình tứ! Thật lằng mạn! Thật ấm áp quá! Phải không bạn?

Người viết lại xúc cảnh sinh tình nhớ đến những cơn mưa Sài Gòn năm cũ.

Tháng Mười Nghe Mưa Rơi

Trời tháng Mười, Portland mưa nhiều lắm

Mưa ban ngày, mưa luôn cả ban đêm

Nằm lắng nghe mưa đổ nước bên thềm

Lại chợt nhớ những cơn mưa ngày cũ.

Tuổi mười tám, những mộng mơ áp ủ

Tuổi học trò, tôi thích ngắm trời mưa

Bên người yêu, mưa rơi nhẹ cho vừa

Đủ ướt áo cho anh truyền hơi ấm.

Bên hè phố đôi ta cùng lặng ngắm

Những giọt mưa rơi tí tách trên đường

Mưa lạnh buồn, mưa tạo mối yêu thương

Dưới dù nhỏ, đôi ta cùng chung bước.

Rời chinh chiến, nào ai mà biết trước

Những chia ly cách biệt, biệt trùng xa

Mưa xú người càng gợi nhớ quê nhà

Nhớ bè bạn, nhớ mẹ cha, kỷ niệm.

*Lục ảnh cũ để chỉ mong tìm kiếm
Nhưng hương xưa, tình cũ những ngày qua
Đã mất rồi những ngày tháng ngọc ngà
Khi đã mất mới thấy là đáng quý!*

*Dẫu buồn lắm nhưng ta không ủy mị
Mà quên đi những ngày đẹp đang chờ
Cuộc đời này vẫn tươi đẹp nên thơ
Khi ta biết vững niềm tin hiện tại.*

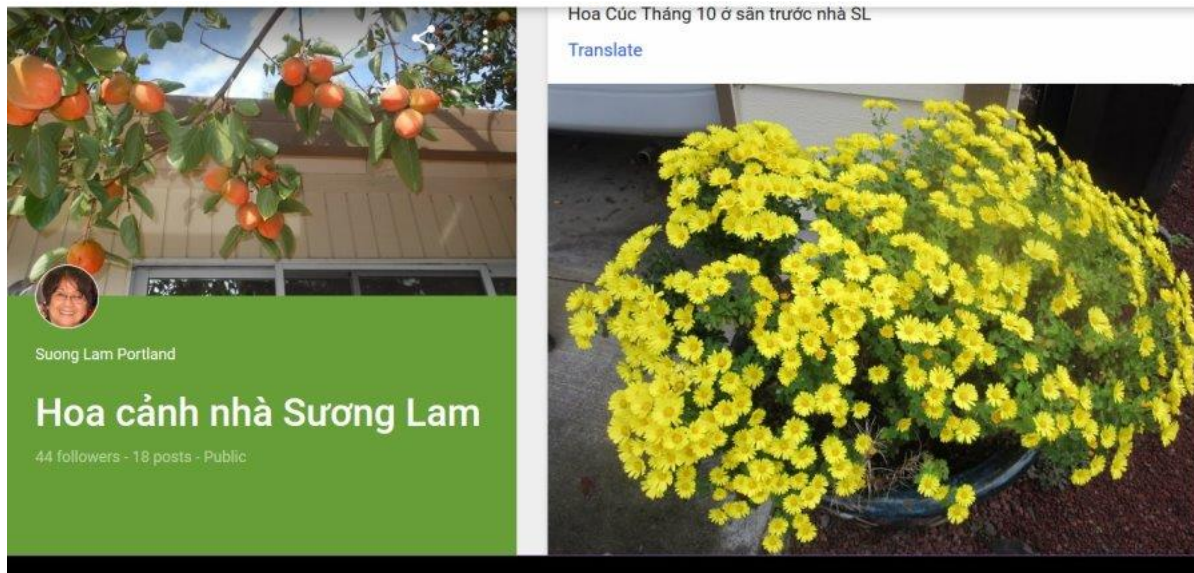
*Dẫu sung sướng hay đau buồn vẫn phải
Sống thế nào không thẹn với lương tâm
Vẫn tự tin, vẫn hy vọng nhủ thầm:
“Hết mưa lạnh ngày mai trời lại sáng.”*

*Hy vọng đó tôi xin trao cho Bạn
Đừng lo chi chuyện không có, có không
Hoa rụng rồi hoa lại nở trong lòng
Hết đông lạnh là xuân về, mai nở.
(**Swong Lam**)*

[Tháng Mười Hoa Cúc dễ thương làm sao với những dòng thơ dễ thương của Trần Mông Tú:
....Bây giờ là tháng mười
Em hiền như hoa cúc
Sao anh không là đất
Cho em ngã vào lòng ...
đã được nhạc sĩ Phạm Anh Dũng phổ nhạc và đưa lên Youtube. Xin mời quý bạn thưởng lãm
qua link dưới đây:
<http://www.youtube.com/watch?v=1hVKZlkyD3M&feature=plcp>](#)

Mùa thu đẹp hơn nữa với cúc vàng nở rộ đầy sân. Ngắm nhìn hoa cúc trong tiết thu lành lạnh cũng là một cái thú hưởng nhân thanh nhã của ẩn sĩ. Ở Việt Nam hoa cúc được xếp vào hạng tứ quý trong các loại hoa: mai, lan, cúc, trúc. Người viết rất thích ngắm hoa cúc mùa thu trong vườn nhà của tôi. Những chậu hoa cúc tôi mua chung vào ngày Tết được đem đi trồng lại khi hết Tết. Thế là mùa thu năm đó tôi lại được dịp ngắm hoa cúc vàng nở đẹp ở vườn sau. Vui thay!

Xin mời quý bạn đọc dưới đây một tài liệu được người viết sưu tầm nói về hoa cúc để chúng ta cùng tìm hiểu thêm về loại hoa quý này nhé.

Hoa cúc có nhiều loại, nhiều màu. Trong Bách Khoa Toàn Thư Wikipedia có một trang nói về họ Cúc và hình ảnh 12 loại thuộc họ cúc như sau:

Họ Cúc ([danh pháp khoa học](#): **Asteraceae** hay **Compositae**), còn gọi là **họ Hương dương**, **họ Cúc tây**, là một họ [thực vật có hoa hai lá mầm](#). Tên gọi khoa học của họ này có từ chi *Aster* (cúc tây) và có từ nguyên từ gốc tiếng Hy Lạp mang nghĩa ngôi sao-hình dáng của bông hoa trong các loài của nó, được điển hình hóa thành tên gọi phổ biến chung là [hoa cúc](#). Họ Asteraceae là họ lớn thứ nhất hoặc thứ hai trong ngành [Magnoliophyta](#), chỉ có [họ Phong lan](#) (Orchidaceae) là có thể có sự đa dạng lớn hơn, với khoảng 25000 loài^[4] đã được miêu tả. Họ này theo các định nghĩa khác nhau chứa khoảng 900 - 1650 chi và từ 13000 - 24000 loài. Theo dữ liệu của [Vườn thực vật hoàng gia Kew](#) mà APG II trích dẫn, họ này chứa 1620 chi và 23600 loài^[5] và như thế thì nó lại là họ đa dạng nhất, do cũng theo dữ liệu của Kew thì họ Lan chỉ có khoảng gần 22000 loài. Các chi lớn nhất là *Senecio* (1500 loài), *Vernonia* (1000 loài), *Cousinia* (600 loài), *Centaurea* (600 loài). Định nghĩa các chi thường có vấn đề và một số chi thường xuyên bị chia nhỏ thành các nhóm nhỏ hơn^[6].

Họ Asteraceae phân bố rộng khắp thế giới, nhưng phổ biến nhất tại các khu vực ôn đới và miền núi nhiệt đới.

(Nguồn: Wikipedia)

Hoa cúc chrysanthemum được nhiều người ưa chuộng. Ngoài màu vàng truyền thống thì còn có màu trắng, tím, và đỏ.

Chrysanthemum được chia làm hai nhóm cơ bản là nhóm chịu rét trồng vườn và nhóm trung bày. Nhóm chịu rét còn có khả năng nở nhiều hoa nhỏ mà không cần nhiều sự hỗ trợ kỹ thuật, có thể chịu đựng mưa gió. Nhóm trung bày thì cần qua đông ở nơi tương đối khô, mát và thỉnh thoảng cần được chiếu sáng vào ban đêm.

Chrysanthemum đã được trồng tại Trung quốc từ 1500 năm trước Công nguyên. Sau nhiều thế kỷ, số lượng giống cây tăng đã lên rất nhiều. Chrysanthemum có nhiều công năng hữu ích cho cuộc sống của con người như làm hoa trang trí, làm thuốc chữa bệnh, làm phong phú cho đời sống ẩm thực và thậm chí là làm thuốc trừ sâu. Chrysanthemum cũng in đậm dấu ấn vào văn hóa của nhiều quốc gia.

Trong văn hóa, ở Âu châu hoa cúc bẻ cong là biểu tượng của sự chết và chỉ được dùng trong

đám tang hoặc đặt trên mộ, giống như hoa cúc trắng là biểu tượng của sự than khóc và nỗi sầu khổ ở Trung quốc và Hàn quốc. Cúc trắng còn biểu tượng của lòng chân thành.

Tuy nhiên theo văn hóa Trung Hoa thì cúc là một trong “tứ quân tử” (mai, lan, cúc trúc), biểu tượng của sự thanh cao.

(Nguồn: sưu tầm trên internet)

Mời bạn cùng thưởng thức với người viết Youtube Portland Hoa Cúc Mùa Thu do người viết thực hiện với những hình ảnh hoa cúc do phu quân của tôi chụp lúc chúng tôi đi xem triển lãm hoa cúc ở Portland mấy năm về trước. Xin cảm ơn ông xã nhé.

Portland Hoa Cúc Mùa Thu

<http://www.youtube.com/watch?v=1AO8n1bd5wo>

Sau cùng, Xin mượn câu chuyện câu chuyện Thiền dưới đây để làm kết luận cho bài tâm tình hôm nay bạn nhé.

Hương hoa cúc

Một hôm, một thiền sư đi chơi núi mang về một cây hoa cúc. Ông đem trồng ở sân thiền viện. Ba năm sau, cúc sinh sôi nảy nở thành vườn. Tới mùa thu, cả thiền viện đều thơm mùi hoa cúc. Dân chúng dưới núi đều nghĩ thấy mùi thơm này, do đó lên chùa thưởng ngoạn. Họ không ngừng khen ngợi :

- Thật thơm quá !

Họ năn nỉ thiền sư cho vài cây đem về trồng. Thiền sư vui vẻ đồng ý. Dòng người xin cây liên tục không dứt. Không lâu vườn cúc trống không. Các đệ tử nhìn vườn cúc thê lương than thở:

- Thật đáng tiếc! Đang hương vị ngọt ngào thiền viện.

Thiền sư nghe được bảo:

- Như vậy càng tốt, 3 năm nữa thì toàn thôn đều ngát mùi hoa cúc.

(Nguồn: Email bạn gửi- cảm ơn anh TH)

Thôi thì chúng ta hãy cố gắng học tập tấm lòng nhân hậu, cách chia sẻ lợi ích của sự cho và nhận của vị thiền sư nói trên, bạn nhé.

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiền Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN 635-ORTB 1063-10262022)

ĐÓA DAISY NỞ GIỮA MÙA DỊCH

Hoa làm part time, một tuần hai ngày ở cửa hàng cafe Starbucks tại Arlington, Texas. Tiệm dù

đông khách nhưng một vài khách hàng thường xuyên đã trở nên gần gũi, quen thuộc. Người đầu tiên là anh chàng nhân viên Home Depot tên Brad mà Hoa gọi là Brad Pitt. Để không khí làm việc thêm vui vẻ, Hoa hay đặt tên khách hàng thân thiết để cùng gọi nhau cho vui, ví dụ như chàng Brad này, Hoa cho thêm last name Pitt để... ăn theo chàng tài tử Hollywood nổi tiếng. Còn có chàng Chinese lặng lẽ, hay mỉm cười, Hoa ngại hỏi tên nên gọi anh ta là Jackie Chan (tên tiếng Anh của diễn viên Thành Long). Rồi một ông khách da trắng, chậm chạp đứng đĩnh, có khuôn mặt giống Tổng thống Mỹ Biden nên được gọi là Joe! Được cái, chẳng có ai... giận hờn khi được đặt thêm tên.

Trở lại chuyện chàng Brad nhân viên handy man của Home Depot, chàng rất lanh lợi hoạt bát và mạnh mẽ. Có khi Brad mua cafe qua cửa sổ drive-thru lúc gấp gáp, còn bình thường Brad phóng chiếc xe truck đậu ngay cửa, rồi lao vào tiệm, lăm lăm còn mặc nguyên bộ quần áo bảo hộ còn dính cả màu sơn tường, bụi bặm. Brad thích vào trong tiệm, mua ly cafe và một chiếc bánh rồi đứng ngay quầy nói vài câu mua nắnng với Hoa. Chàng này hào phóng nghĩa hiệp, khi xếp hàng mua cafe thỉnh thoảng lại giành trả tiền cho người phía sau vừa nhường chỗ cho chàng, hoặc có ai mua xong mới nhớ ra quên bóp tiền, Brad cũng móc ví ra thanh toán giúp.

Một lần, có một chàng say rượu đi vào tiệm, lái nhải lung tung làm phiền phức các thực khách khác, Hoa mời anh ta ra khỏi tiệm. Anh ta hung hăng hơn, cô phải bóc phone gọi cảnh sát. Lúc ấy Brad vừa bước vào tiệm, chứng kiến sự việc, liền xắn tay áo, nói với Hoa:

- Daisy! Để tôi take care hần!

Cô cản:

- Thôi anh, đừng nên dây dưa với kẻ say, cảnh sát đang đến.

Nhưng Brad đã tiến thẳng đến tên say rượu, lớn tiếng ra lệnh cho hần. Lúc đầu hần chống đối, nhưng trong nháy mắt, Brad đã khóa tay hần, kéo hần ra cửa đúng lúc xe cảnh sát vừa đến.

Khách hàng trong tiệm đồng loạt vỗ tay khen ngợi Brad như một hero.

Khoảng sáu giờ chiều, có một cặp trai gái hay ghé qua tiệm. Họ ít nói nhưng khuôn mặt hiền hòa, dễ mến. Hoa để ý, họ thay phiên nhau trả tiền. Thỉnh thoảng khi cầm bịch bánh thơm phức mới lấy từ quầy, chàng trai đưa cô gái ném thử miếng bánh ngon lành, rồi cả hai chặc lưỡi khen, Hoa bèn... ngửa miệng tò mò (đúng dòng máu người Việt Nam như má Hoa thường nói):

- Hai đứa bay là người yêu hay là vợ chồng hả?

Họ bật cười:

- Không! Chúng tôi là bạn, là dance partners. Cô có biết cái Dancing Studio ngoài góc đường? Chúng tôi dạy nhảy ngoài đó, và chúng tôi cũng tập dượt với nhau để đi thi Dancesport của tiểu bang.

- Ôi! Khiêu vũ? Tôi thích lắm, hỏi tôi còn học Đại học cũng hay nhảy nhót và thích nhất điệu Slow và Chachacha!

- Vậy sao? Hôm nào rảnh mời Daisy ghé qua chơi, ôn lại vài bước nhảy cho vui!

Một người khách quen thuộc đặc biệt khác, Trevor người Mỹ, với khuôn mặt của bệnh Down, cỡ tuổi xấp xỉ 30, hay cười nói vô tư như chồn không người. Trevor cũng hay đứng lại nói chuyện với Hoa tại quầy tính tiền. Trăm lần như một, Trevor bước vào tiệm với giọng nói oang oang, order đúng một món không hơn không kém, vừa nói vừa đưa tiền ra trước mặt:

- Cho tôi một ly venti coffee, giá 2.50\$ please!

Bữa nọ, thấy Hoa ít nói, Trevor hỏi:

- Are you OK, Daisy?

Tự dưng Hoa muốn tâm sự với Trevor:

- Không! Trevor ơi, ba tôi ngày mai đi mổ một cục bướu ở đầu, tôi lo quá.
- Đừng lo, đừng lo! Ông ấy sẽ OK, đừng lo nha!
Rồi Trevor cười nụ cười của trẻ thơ, ngây ngô, làm lòng Hoa cũng dịu lại.
Vài tuần sau đó, Trevor vào tiệm như thường lệ, thông báo:
- Daisy ơi! Má tôi mới qua đời ở hospital!
- Trời ơi! Cho tôi chia buồn nhé Trevor!
Trevor xua tay, cười như mọi lần:
- Không sao! Không sao! I am OK, má tôi sẽ lên Thiên Đàng mà, phải vui lên chứ!
Vậy đó, hể Trevor đến là cả tiệm vui nhộn vì nét mặt bị Down syndrome rất tội nghiệp dễ thương và lối nói chuyện đáng yêu.

Một người khách khác, là một phụ nữ da trắng tuổi cỡ trên 70 nhưng rất điệu đà. Bà giới thiệu tên Jones, rồi nói: “Hãy gọi tui là Pretty Jones.” (Thấy cung chưa!) Jones thích ăn mặc quần áo lòe loẹt, váy dài nhiều màu sắc, mái tóc bạch kim dài qua vai, đôi tai lúc nào cũng lủng lẳng mấy chiếc earrings làm bằng tay thủ công; miệng hay cười và hay nói, dù nhiều khi bà nói hơi nhiều, nhất là mỗi khi bà mặc chiếc váy mới, áo choàng mới, đôi bông tai mới là luôn miệng hỏi, chúng có đẹp không, có hợp với “Pretty Jones” không?
Nhà của bà Jones gần đây. Bà sống một mình, bà luôn đón taxi đến tiệm, dù mùa hè hay mùa đông. Bà đón lấy ly cafe, đĩa bánh rồi tìm một bàn trống nhâm nhi một mình, hoặc nói chuyện với khách hàng xung quanh. Bà rất lịch sự, luôn luôn mở miệng nói: “Thank you” và “Please” như một thói quen. Mỗi lần ăn uống xong, bà Jones luôn đến bên quầy, nếu Hoa bận thì đứng chờ, chỉ để nói một câu bắt di bắt dịch:

- Hôm nay bánh và cafe rất ngon, tui thích lắm. Thôi bye nha, chúc buổi chiều an lành!

Rồi dịch Covid kéo đến, tiệm đóng cửa trong hai tháng cao điểm là tháng 3 và tháng 4 năm 2020. Qua tháng 5 tiệm mở lại cầm chừng, không mở cửa dining room mà chỉ bán qua drive-thru ngoài cửa sổ. Vài tháng sau cho đến cả năm sau đó, tiệm mở lại hoàn toàn, dù có vaccine nhưng nhịp sống vẫn chậm chạp, xiu xiu ỉn ỉn, khách hàng chưa trở lại đông đủ.

Brad Pitt handyman là người trong nhóm “thân quen” trở lại tiệm đầu tiên. Gặp lại nhau suốt mấy tháng xa vắng, chẳng ai bảo ai, Hoa và Brad quên cả chuyện khoảng cách, mừng rỡ chạy đến ôm vai nhau, dù cả hai vẫn đang đeo masks! Hai người huyên thuyên nói chuyện, kể nhau nghe những khó khăn trong công việc và đời sống mùa dịch. Hoa tâm sự:

- Brad! Cảm ơn anh đã trở lại tiệm, tôi vui quá! Còn mấy người khách quen chưa trở lại, tôi nhớ họ quá chừng...

Brad bỗng nói:

- Cô chưa biết Trevor đã chết trong mùa dịch sao?

- Có thật không, mà sao anh biết?

- Tình cờ tôi gặp chàng social worker của Trevor, thỉnh thoảng hay theo Trevor đến đây mua cafe, cô nhớ chưa! Chàng đó đến Home Depot mua đồ, tui hỏi thăm thì mới biết Trevor bị dính ngay đợt đầu, không qua khỏi.

- Trời ơi, đau lòng quá, tội Trevor quá đi thôi.

- Cô chớ buồn, vì Trevor ra đi trong giấc ngủ, miệng còn mỉm cười, không đau đớn, coi như Trevor đang gặp Mẹ trên Thiên Đàng như Trevor từng hồn hờ kể cho chúng ta đó.

Cả hôm đó Hoa băng khuâng cõi lòng, phảng phất hình ảnh và nụ cười hồn nhiên của Trevor mỗi khi có khách vào cửa.

Buổi chiều thì cặp dancing partners đẩy cửa vào tiệm, sau khi order thức uống và hỏi thăm vài

câu về những ngày dịch, họ thông báo:

- Chúng tôi vừa mới cưới nhau, một đám cưới nhỏ bé ấm cúng với hai bên gia đình.

Chẳng lẽ linh hồn Trevor xui khiến cho Hoa có tin vui của cặp đôi này, như một chút ủi an của mùa dịch đầy buồn bã! Cô vui sướng:

- Thật ư? Chúc mừng hai người! Mà có phải vì hồi đó tui hỏi cái câu hơi... vô duyên mà tui bay... yêu nhau không?

Chàng trai vui vẻ:

- Có lẽ thế! Nhưng lý do chính là suốt hơn một năm mùa dịch, chúng tôi không đến studio nhưng vẫn tập nhảy tại nhà cho đỡ nhớ nghề và luyện tập cho cuộc thi nhảy toàn tiểu bang sắp tới, thành ra... gần nhau nhiều rồi yêu nhau hồi nào hông hay!

Cuối cùng, chỉ còn bà “Pretty Jones” vẫn chưa thấy trở lại tiệm. Brad vừa nhấp ly cafe vừa nói:

- Tui thì nghĩ bị quan, có thể bà Jones... không còn nữa, bởi vì nhà bà gần đây, bà còn ở đây thì bà đã đến tiệm rồi. Hồi đó bà từng nói với tui, một ngày không đến tiệm uống cafe sẽ là một ngày buồn!

Hoa rầu rĩ:

- Tôi biết, nhưng không dám nghĩ đến chuyện xui xẻo đó. Trevor khỏe mạnh là thế, thì bà Jones tuổi cao làm sao chống cự được nếu bị dính Covid khi chưa có vaccine.

Cuộc sống vẫn cứ tiếp tục, nỗi nhớ bà Jones cũng đi vào quên lãng dù nơi góc bàn bà thường ngồi đôi lúc làm Hoa thoáng chút ngậm ngùi.

Bỗng một hôm, Brad phóng xe truck ào ào dừng ngay cửa tiệm, chạy hồi hả vào quầy, cười rạng rỡ:

- Hoa ơi! Hoa ơi! Tin vui, tin vui: tui đã gặp bà Jones!

Brad biết tên Việt của cô là Hoa, hễ lần nào vào tiệm đúng lúc Hoa bận túi bụi hoặc đang có chuyện bực mình với khách hàng, mặt mũi bí xị, là chàng gọi tên cô “Hoa! Hoa!” bằng cái giọng Mỹ nói tiếng Việt ngọng ngịu để chọc cô cười!

Hoa gằn như hét lên:

- Bà Jones đâu, bà Jones đâu?

- Hôm kia tui đi công tác ở Houston, xong việc chuẩn bị lái xe về đây, tui ghé vào Starbucks, vừa dừng xe ở parking lot, tui thấy một bóng người với chiếc váy sặc sỡ, mái tóc bạch kim, đúng là bà Jones của chúng ta, đang chui vào một xe taxi đón bà ngay cửa tiệm. Tui vội vàng chạy theo xe taxi, đến một ngôi nhà bà xuống xe. Tui nhào lại, lúc đầu bà không nhớ ra tui, lát sau bà mừng rỡ ôm tui thắm thiết! Bà kể, con gái và cháu ngoại bà hết hợp đồng công việc bên Hy Lạp nên trở về Mỹ, họ đón bà về Houston ở chung. Tui nói cho bà biết là Daisy nhớ bà lắm, bà rưng rưng sắp khóc, nói cũng nhớ Daisy lắm, khi nào có dịp về lại Arlington bà sẽ ghé thăm tiệm và Daisy!

Tự dưng Hoa vui quá mà nước mắt đọng trên khóe mi, Brad vỗ vai cô:

- Thôi, cô vui rồi nha! Bữa đó chạy theo bà Jones mà tui bị giấy phạt vì chạy vượt đèn đỏ đó ghen, mà còn bị đói bụng vì quá bữa ăn chiều.

Hoa nhìn Brad cảm động, vì biết Brad hào sảng, cái giấy phạt chẳng đáng là bao, tâm hồn chàng handyman này thiệt là bao dung, ấm áp. Brad chợt nhớ ra:

- Oh, Daisy đợi tui chút nha!

Anh chạy ra ngoài xe, rồi trở lại với một chậu bông daisy vàng rực:

- Tặng Daisy nè, hôm nay Home Depot có những chậu hoa này, chỉ mới hé nụ, đẹp quá, tôi liền nhớ cô tên Daisy và cô thích daisy, phải không?

Với chút bất ngờ, Hoa đỡ lấy chậu hoa:

- Đúng vậy, má tôi vào dịp lễ Tết hay chung loại hoa này, tôi yêu nó vì màu tươi rực rỡ. Nhưng

mà... sao anh lại tặng tôi, nhân dịp gì chứ?

Brad bối rối:

- Thì coi như chúng ta ăn mừng cuộc sống hồi sinh, đang vượt qua mùa dịch, và nhất là chúng ta vừa tìm lại bà “Pretty Jones” thân mến của chúng ta.

Hoa đưa tay nâng niu những nụ hoa vàng e ấp, rồi nhìn Brad:

- Brad nè, từ nay tôi sẽ chỉ gọi anh là Brad thôi nhé, không cần mượn cái last name Pitt nữa, vì chàng tài tử Brad Pitt chỉ là anh hùng trên màn ảnh, còn anh chính là anh hùng của đời thường.

Hoa đẹp quá, thank you for everything!

Brad đỏ mặt và lại bối rối một lần nữa, xua tay ý nói “chuyện nhỏ”, bước vội ra cửa vì đã muộn giờ làm. Hoa đặt chậu bông ngay quây trước mặt để các khách hàng khác cùng thưởng thức.

Cô ngắm hoa rồi mỉm cười, vài ngày nữa những nụ hoa sẽ hé nở, đẹp tươi, nhưng trong lòng của cô, hoa cũng vừa nở rộ ràng.

KIM LOAN

GIA TÀI CHO CON

Chị Hòe phone tán gẫu với chị Bông và hỏi:

- Cách nào để tiền an toàn nhất hả chị Bông?

- Thì nhà băng chứ đâu. Bộ chị sợ... bị cướp nhà băng hả?

Chị Hòe nghiêm chỉnh:

- Tôi muốn bàn tới chuyện để gia tài cho con cái kia. Vợ chồng mình lớn tuổi rồi giữ tiền bạc cũng chẳng làm gì..

- Thế thì chị cứ việc chia gia tài cho các con là thành thôi, còn thắc mắc gì nữa...

- Nhưng không an toàn.

- Ở kia, cho con mình chứ cho ai mà không an toàn?

- Vì nếu vợ chồng chúng li dị thế là tiền của mình cho cũng bị chia đôi, một nửa vào tay con dâu hay con rể.

- Ủ nhỉ....

- Nếu vợ chồng chúng không li dị, cũng...vẫn chưa an toàn, vì chẳng may con mình chết trước thì con dâu hay con rể ôm trọn gia tài vui duyên mới. Tiền của mình cho con sẽ mất hết vào tay... người dung.

- Ủ nhỉ.

Chị Hòe chứng minh:

- Có đôi vợ chồng trẻ triệu phú gia Trung quốc sang Pháp ký giấy tờ mua biệt thự và những cánh đồng nho để sản xuất rượu vang. Ông chủ Pháp mời ông chủ Trung quốc lên máy bay riêng dạo một vòng quanh vùng trời những cánh rừng nho. Ông đại gia Trung quốc và thằng con trai tuổi teen lên máy bay. Hai bà vợ của hai ông chủ không lên máy bay, họ ở nhà chuyện trò chờ hai ông chồng để ký giấy tờ và tiệc tùng. Máy bay rơi cả ba người trên máy bay cùng chết. Ông chủ trẻ Trung quốc đã là người thừa kế duy nhất của dòng họ và thằng con tuổi teen kia đương nhiên là cháu đích tôn duy nhất của dòng họ. Nay chồng con chết hết, bà đại gia Trung quốc trẻ đẹp kia nắm giữ cả gia tài của chồng con...Vậy thử hỏi mai kia bà sẽ lấy chồng hay không chứ?

Chị Bông suýt xoa:

- Thật cay đắng, thế là cả tài sản khổng lồ của dòng họ kia đã gây dựng bao nhiêu năm bỗng lọt vào tay người con dâu.

Chị Hòe thờ dài lứt thướt:

- Người ta không có tiền của để lại cho con cái cũng buồn. Vợ chồng tôi có nhiều tiền... cũng buồn vì chẳng biết cho con cháu cách nào cho chắc ăn, không uổng phí những đồng tiền của mình..

Chị Bông suy nghĩ:

- Hay là chị để trust fund cho các cháu mai sau là chắc ăn nhất, dù cha mẹ nó thế nào các cháu vẫn là dòng máu nhà chị.

- Tôi cũng đã nghĩ đến điều này rồi. Nhưng... cũng vẫn không an toàn, biết chúng sau này tốt hay xấu, lỡ là đứ đả ăn chơi hư hỏng hay kém tài thì tiền của tôi cho như đổ sông đổ biển hoặc khi chúng lập gia đình thì... gia tài của tôi để lại cũng có thể mất đi nếu chúng li dị hay chết trước.

Chị Bông kêu lên:

- Ôi giờ ơi, chị Hòe ơi, chị đã tính kỹ, chi li đến thế thì còn hỏi tôi làm gì? Trên cõi đời này không có chỗ nào, không có tài khoản nào là an toàn là vững chắc cho chị để tiền đâu.

- Tôi cũng đang điên đầu vì thế đấy. Có ông bà kia để lại toàn bộ tài sản cho gia đình thằng con trai duy nhất những tưởng con cháu mình sẽ giàu có, sẽ vui hưởng cuộc đời nào ngờ cả nhà thằng con bị tai nạn xe cộ chết hết. Ông bà đang đợi những thủ tục cứ xét để lấy lại tài sản của con mà thực ra là của chính họ, trong khi nhà sui gia cũng đòi chia phần tiền bạc tài sản của con gái họ. Thật là rắc rối.

Chị Bông kể:

- Có lần tôi đọc báo thấy nói về những món tiền unclaimed, tiền không có người nhận, nên chính phủ tiểu bang hay county phải đăng thông báo trên báo chí cùng với tên và những tài khoản bị bỏ quên. Có nhiều lý do, hoặc người ta đã chết đi hoặc tuổi già lú lẫn không nhớ và con cháu thì không hề được biết đến. Tiền có chủ, để vào tài khoản, chủ nghĩ là một lúc nào đó sẽ lấy ra nhưng hóa ra số tiền ấy thành vô chủ.

Chị Hòe kể thêm:

- Tôi cũng đọc tin trên báo một người sửa chữa căn nhà của mình, khi phá vỡ tấm sheetrock đã phát hiện hơn 10 ngàn đô gói cẩn thận trong giấy báo đã cũ. Số tiền này cũng bị hư hỏng ít nhiều nhưng vẫn có thể đem ra nhà băng đổi lại được. Rõ ràng là ai đó trước kia đã ở trong căn nhà này, đã dấu chồng hay dấu vợ, hay dấu con cái cất món tiền trong vách nhà tưởng là an toàn. Có thể họ đã chết bất ngờ nên món tiền bí mật vẫn bí mật nằm yên đó cho đến khi căn nhà đổi chủ và chủ mới tình cờ khám phá ra.

- Ở Việt Nam có người không tin nhà băng, mà tin vào tình sui gia thăm thiết, gởi tiền nhờ sui gia giữ giùm. Đến khi muốn lấy lại thì khó khăn. Thế là tình sui gia tan nát làm ảnh hưởng hạnh phúc gia đình của hai con, thiếu điều chúng muốn ly dị vì hai bên cha mẹ cãi cọ, si và lẫn nhau.

Chị Bông chán nản:

- Nãy giờ chúng ta nói chuyện với nhau tôi thấy... cùng đường rồi, bế tắc rồi. Thì ra không có nơi nào cất giữ tiền bạc vững chắc và an toàn dài lâu cho chúng ta cả, kể cả con cháu ruột thịt.

* * *

Nói chuyện với chị Hòe xong chị Bông ảm ức vì chưa có câu trả lời. Nghe vợ kể xong anh Bông mỉm cười:

- Hai bà đều... nhiều chuyện mà chuyện tiền để đâu cho an toàn để ợt lại không biết trả lời.

Chị Bông hớn hờ:

- Anh có sáng kiến gì hả?

- Con cháu của những người giàu có lầy lừng như công tử Bạc Liêu hay những con vua cháu chúa ngày trước cao sang quyền quý nay cũng nghèo mạt rệp kìa. Cuộc đời còn là phù vân nói chi tiền bạc.

Chị Bông cãi:

- Cuộc đời phù vân dù ngắn ngủi một tháng một ngày cũng cần có tiền anh ơi.

Anh Bông nói một tràng dài:

- Tại sao những cha mẹ khi tuổi về già cứ vợ vét tất cả tài sản tiền bạc công lao cả đời mình làm ăn dành dụm cho con cháu đến đồng xu cuối cùng mà không nghĩ đến ngay chính bản thân mình. Bây giờ là lúc tiêu xài những đồng tiền mình làm ra, sống vui sống tốt và hãy nghĩ đến tha nhân. Tiền bạc của cái chúng ta để lại cho con cháu bao nhiêu cũng có thể hao mòn hay mất hết như chuyện hai bà vừa kể nhưng có một thứ không bao giờ mất được. Thay vì để cho con cháu tất cả bạc tiền chúng ta hãy lấy ra ít nhiều nào đó giúp người giúp đời, có phải là con cháu được cả hai thứ “gia tài” vừa tiền bạc vừa phước đức của ông bà cha mẹ không.

Chị Bông nhún vai:

- Em nghe điều này nhiều rồi. Làm điều tốt lành hôm nay mà ngày mai thấy kết quả liền thì mới ham chứ để dành làm phước cho con cháu hay cho mình kiếp sau nghe xa vời quá.

- Anh thấy em nghe nhạc bolero thắm lắm mà, nghe bài nào em thôn thức bài đó, thậm chí có bài hát cũ kỹ cả nửa thế kỷ, tưởng như bị lãng quên vì ca sĩ ngày nay ít người hát, thế mà nghe lại là em nhớ ra ngay cả lời lẫn điệu. Em từng nghe thuyết pháp, nào thầy Pháp Hòa, thầy Chân Tín, thầy Trí Chơn, v.v. mà không thắm gì sao? Anh chỉ nghe ké theo em, nghe loáng thoáng mà cũng thắm thía đôi điều...

Anh Bông quay ra “thuyết pháp” cho chị Bông:

- Dù giàu có như chị Hòe hay không giàu có như chúng ta, nhưng ai cũng cần ăn hiền ở lành cho con cháu được nhờ phước đức cha mẹ ông bà để lại. Đó là gia tài vô giá, là tài khoản an toàn nhất. Nhớ nhé bà Bông.

Nguyễn Thị Thanh Dương

KHÓC CHỒNG

Kém tẻ nhị trước lệ rờng bi thống
Em khóc chồng, họ phán: “*Lụy đàn ông!*”
Anh đoán xem như thế tâm có đồng?
Người lệ mặn, kẻ ác lòng hý lộng!
Á Nghi, 23.10.2022

HÓA THÂN CỦA ANH?

(Nhớ Minh yêu dấu.)

*

Hóa thân, gần gũi trong em?
Đêm ngày con bé lem nhem khóc nhe.

*

Cả khi viết lách, ngủ nghê
Tri Âm, Tri Kỷ như về trong mơ.
Á Nghi, 22.10.2022

TRĂNG KHÔNG ANH

Ánh trăng vẫn sáng về đêm

SAO ANH KHÔNG VỀ?

*Những nụ hôn đưa đón
Luôn kiếng chân ngọt ngào
(Trừ khi anh giận đôi
Đi làm hồng thêm chào
Nhưng vừa vào tới sở
Là gọi về i ôi).*

*

*Bây giờ giận thật rồi
Ngủ hoài không chịu thức!
Mỗi ngày em vẫn đợi
Vén rèm nhìn lên trời
Trời cao xa vời vợi
Sao không về anh ơi?
Á Nghi, 23.10.2022*

HƯƠNG CHIỀU

Khóc anh, khóc mãi một mình
Bạn bè mạnh mẽ: “*Tử sinh cũng đành!*”

Mà anh đâu mắt chẳng thèm ngồi bên?

*

Ngày xưa mỗi lúc trăng lên
Là anh có cố gọi tên, ôm đàn
Tình ca anh hát miên man
Hôm em mỗi lúc được nàng ngợi khen!
Á Nghi, 22.10.2022

Tâm hồn em quá mông manh
Trước cơn bão lớn chòng chênh cả tâm?

*

Câu kinh em tụng giữa đêm
Cầu anh siêu thoát, hoa lem hương chiều!
Á Nghi, 23.10.2022

Hai Đường Thẳng Song Song

Cảm tác theo bài viết: "Hai Đường Thẳng Song Song" của Nguyễn Thị Thanh Dương

Nếu ta là đường thẳng.
Duyên số gặp được em
Một đường thẳng thân quen
Đi song song bên cạnh
Bao nhiêu năm say đắm
Bao nhiêu năm mặn nồng
Bao trở ngại gai chông
Cùng nhau ta chông đỡ
Đó cũng là duyên nợ
Đó cũng là tình yêu
Ta hiểu em thật nhiều
Ta yêu em một kiếp.

Nhưng dù cuộc tình đẹp
Cũng có lúc ba đào
Vợ chồng mình cãi nhau
Ta làm sao chông đỡ
Những lúc em đánh đá
Những lúc em chua ngoa
Những lúc em giận ta
Mình là hai đường thẳng
Đi song song song bên cạnh
Mà chẳng thể hợp nhau
Không ý hợp tâm đầu
Không cùng chung ý tưởng.
Em như hoa Cẩm Chương
Ta như người dọn vườn
Có giận lẫn yêu thương
Không thể xa nhau được.

Hôm nay em lại bước
Đánh đá và giận ta
Ta chỉ muốn làm hòa
Ôm em và xin lỗi
Mình già rồi em hỡi
Ngày tháng còn lao lăm
Sao cứ phải khó khăn
Sao cứ hoài cãi cọ
Những điều em nói đó
Hai đường thẳng song song
Chẳng phải ta chung phòng
Hai đường chỉ còn một.

Nguyễn Thị Thêm

*Tháng chín
Ta lạy người bốn lạy
Nấu mâm cơm chay
Trì tụng vãng sanh
Con cháu ở xa
Hoa quả lòng lành
Bánh Trung Thu
Thỉnh người thọ dụng.
Ta quỳ xuống
Tâm thành cung kính.
Nguyện cho người
An lạc cõi vô cùng
Tạ ơn người
Sau trước thủy chung
Duyên đã tận
Mong người siêu thoát.*

Tháng Chín năm nay trời Cali vẫn nóng dù mùa thu đã lập ló để bước vào. Chỉ một cơn mưa, một cơn mưa rào cho vùng đất thiếu nước quanh năm mừng vui khắp khởi. Tháng Chín có lễ Trung Thu cho người VN khắp nơi rộn rã đón Tết Nhi Đòng. Các chùa tổ chức rước đèn cho các cháu. Gần nhà tôi chùa Phật Tuệ dù thầy đi tu học tận Ấn Độ, Sư Cô cũng tổ

chức đêm rước đèn Trung thu. Sư Cô tạo điều kiện cho Phật Tử và các cháu thiếu nhi lần học sinh học Việt Ngữ một buổi tối ấm cúng với lồng đèn, rước đèn và những trò chơi thú vị.

Năm nay là năm thứ năm chồng tôi quá vãng. Mỗi năm ngày rằm Trung Thu cả gia đình tôi cúng kỵ cho anh ấy. Tôi dặn các con ở xa mua hoa quả đốt nhang tưởng nhớ đến cha. Người đã cho các con hình hài và đưa các con đến đất nước tự do này. Người đã bỏ một quãng đời tuổi trẻ để dâng hiến cho tổ quốc, bảo vệ hai chữ tự do. Người đã chịu đựng biết bao gian lao, cực khổ và tủi nhục nơi núi rừng Việt Bắc vì là sĩ quan của chế độ VNCH. Người mặc dù không làm gì lớn đáng kể trên đất nước tạm dung này nhưng người vẫn sống xứng đáng. Đó là một người con hiếu thảo với mẹ. Một người cha biết yêu thương con cái, gia đình. Một người chồng chung thủy. Một người lính, người sĩ quan không bỏ đơn vị, bạn bè, đồng đội, anh em.

Tháng chín cũng là tháng kỷ niệm 52 năm ngày cưới của chúng tôi.

Ừ thôi! Người đã đi rồi

Trà dâng cúng kỵ

Thay rượu mời

Hấp hôn.

Tháng chín có hai người phụ nữ nổi tiếng ra đi để lại cho tôi nhiều cảm xúc.

1) Tại Việt Nam, "Người Đẹp Bình Dương" đã ra đi mãi mãi. (06/10/ 1939 - 06/9/2022) thọ 82 tuổi. Người đẹp Thẩm Thúy Hằng, không một người VNCH nào không biết, không ngưỡng mộ và có một tấm hình treo trong nhà.

Thẩm Thúy Hằng đẹp thật, một nét đẹp khó ai sánh bì, đẹp từng chi tiết nhỏ trên khuôn mặt khả ái. Cho nên nếu có một người đẹp nào đó mà mình hết lòng khen ngợi, để so sánh và biểu đạt mình sẽ dùng từ "đẹp như Thẩm Thúy Hằng". Như vậy không ngoa khi mọi người xưng tụng cô là "Nữ Hoàng Điện Ảnh" và Thanh Nga là "Nữ Hoàng Sân Khấu Cải Lương."

Thời của tôi ngày xưa, những ca sĩ, nghệ sĩ, tài tử thường có những tấm hình lịch rất đẹp trong mỗi dịp Tết để tặng cho khán giả. Hình các nghệ sĩ đi vào từng gia đình và được treo ở nơi dễ

thấy nhất. Hình ảnh, tiếng hát lời ca của họ đã chiếm một vị trí xứng đáng trong lòng người ái mộ.

Thắm Thúy Hằng đã đóng hơn 60 phim. Không những thành công ở VN, cô còn đoạt danh hiệu

- Hoa Hậu Ảnh toàn Châu Á năm 1964.

- Diễn viên xuất sắc Á Châu tại liên hoan phim Đài Bắc, Ảnh Hậu Á Châu tại Đài Loan và Hongkong năm 1972 - 1974.

- Giải Kim Khánh (Ảnh Hậu Quốc Gia) năm 1973

- Nữ diễn viên khả ái nhất tại Liên Hoan Phim Matxcova và Tasken tại Liên xô năm 1982.

Thắm Thúy Hằng còn là một nữ nghệ sĩ đa tài thành công cả ở lĩnh vực kịch nói. Ban kịch nói Thắm Thúy Hằng do Thắm Thúy Hằng thành lập, viết kịch bản và đóng vai chính đã nổi tiếng cùng thời với ban kịch của Kim Cương, Túy Hoa, La Thoại Tân. Bà là một trong 12 diễn viên kịch nói sáng giá nhất miền Nam VN.

Tôi còn nhớ những nghệ danh mà báo chí dành cho những nghệ sĩ VN ngày đó như "Thần đồng" Hương Lan, "Người Đẹp Bình Dương" Thắm Thúy Hằng, "Tiếng Hát Vượt Thời Gian" Thái Thanh, "Nhạn Trắng Gò Công" Phương Dung, "Nữ Hoàng Sầu Muộn" Giao Linh, "TV Chi Bảo" Phương Hồng Quế, "Tiếng Hát Liều Trai hay Tiếng Hát Khói Sương" Thanh Thúy, "Giọng Hát Vàng Mười hay Vàng Ròng" Lê Thu, và "Tứ Trụ Nhạc Vàng" gồm Duy Khánh, Hùng Cường, Chế Linh và Nhật Trường.

Phải nói là nhiếp ảnh gia Đinh Tiến Mậu, chủ tiệm hình Viễn Kính, đã chụp cho Thắm Thúy Hằng và các nữ ca sĩ có những tấm ảnh đẹp để đời. Ông cũng mạnh dạn mời Thắm Thúy Hằng chụp hình mặc bikini hai mảnh đầu tiên gây xôn xao một thời. Từ những tấm ảnh đó Thắm Thúy Hằng đã được ví là "Marilyn Monroe VN"

Rất tiếc, để duy trì sắc đẹp bền lâu, nín kéo tuổi thanh xuân, người đẹp Thắm Thúy Hằng đã lạm dụng dao kéo để trùng tu nhan sắc. Cuối cùng những biến chứng của chất silicon và botox đã tàn phá và hủy hoại gương mặt của bà.

Cuối đời, Thắm Thúy Hằng sống ẩn mình và thường đi làm từ thiện. Bà chấp nhận sự vô thường và ra đi trong tháng 9 năm nay.

Một nén hương lòng tưởng niệm một người đẹp, một nghệ sĩ đa tài, một biểu tượng sáng chói của thời kỳ hưng thịnh về mọi mặt của miền nam Việt Nam

2) Việc thứ hai đã khiến tôi tập trung theo dõi trong tháng chín năm nay là sự ra đi của Nữ Hoàng Anh Quốc Elizabeth II. (Elizabeth Alexandra Mary 21/4/1926- 08/9/2022) thọ 96 tuổi. Nữ hoàng Elizabeth II nối ngôi vua cha là George VI từ ngày 06/2/1952 khi mới 25 tuổi. Bà trị vì vương quốc Anh và các vương quốc trong khối Thịnh Vượng Chung từ 1952 đến 2022, tức 70 năm. Bà ngồi trên ngôi vua dài nhất trong lịch sử nước Anh và lâu thứ hai trên thế giới sau hoàng đế Louis XIV của nước Pháp.

Bà đã ở ngôi vị Nữ Hoàng suốt 16 đời Thủ tướng nước Anh. Từ Winston Churchill đến Liz Truss. Bà đã đến thăm Canada 22 lần trong số những cuộc viếng thăm xã giao các nước trên thế giới.

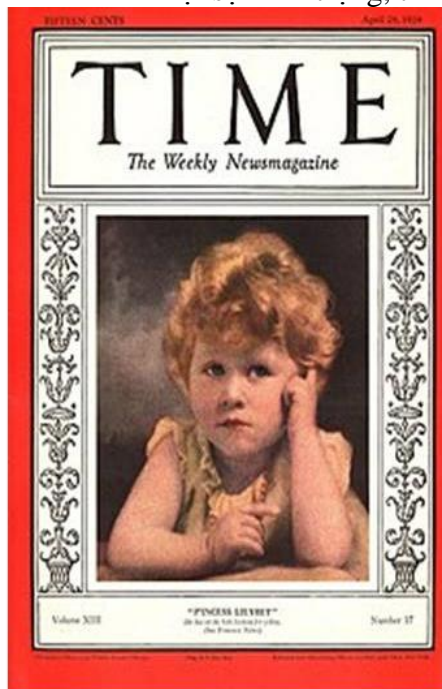
Nữ Hoàng từng gia nhập quân đội, từng được chọn sẽ làm vua khi còn rất nhỏ. Bà yêu năm 13 tuổi và kết hôn với Vương Tôn Hy Lạp và Đan Mạch là Philip Mountbatten năm 1947.

Cuộc hôn nhân kéo dài 73 năm (1947- 2021) đến khi chồng qua đời. Họ có 4 người con:

Charles III, Công Chúa Anne, Andrew - Công Tước xứ York, và Edward - Bá Tước xứ Wessex. (Wikipedia)

Bà ra đi đã để lại sự kính trọng, tiếc thương cho hầu hết người dân trên khắp thế giới.

Elizabeth R

Nếu đề nói về Nữ Hoàng Elizabeth II thì khả năng tôi không thể nói và viết cho hết. Biết bao tài liệu, hình ảnh đã được lưu trữ qua báo chí, các mạng xã hội trên khắp thế giới; được mổ xẻ và ca ngợi bà. Bà là một vị nữ vương phi thường và xinh đẹp. Bà có cái uy nghi tột đỉnh của một nữ hoàng. Sự trầm tĩnh, cứng rắn, quyết đoán trong những năm tháng trị vì đã chứng tỏ tài năng lãnh đạo của bà. Trong hơn 70 năm phụng sự vương quốc. Nữ Hoàng Elizabeth II là pháo đài bảo vệ giá trị vương quyền. Bà đóng góp to lớn cho chính quyền Anh đứng vững về đối nội và đối ngoại.

Tháng 6 vừa rồi tôi đã qua Anh quốc du lịch. Con đường tôi qua lại mấy lần là đoạn đường lịch sử đã di chuyển quan tài Nữ Hoàng. Một đám tang với nghi thức hoàng gia vô cùng trọng thể làm cả thế giới ngưỡng mộ, kính trọng và theo dõi.

Tôi cũng đã bỏ cả tuần lễ để theo dõi cuốn phim THE CROWN nói về cuộc đời Nữ Hoàng Elizabeth II, rất dài nhưng quá hay và vẫn còn đang quay tiếp. Những nhân vật được chọn đóng các vai còn sống ngoài đời dù không đạt diện mạo thật 100% nhưng đã lột tả được con người và tâm lý nhân vật. Nhất là nữ diễn viên đóng vai Công nương Diana rất đẹp và giống bà. Theo tôi cuốn phim lột tả được sự kiện lịch sử cận đại một cách xuất sắc.

Cuốn phim The Crown đã cho thấy phần lớn sự thật trong quá trình lên ngôi và trị vì của Nữ Hoàng Elizabeth II. Một bà Vua đang sống, đang trị vì với tất cả sự kiện lịch sử có thật, các nhân chứng có thật trên thế giới. Mặc dù biết đây là chuyện phim và phải được hoàng gia duyệt qua trước khi mở máy, nhưng những tình tiết trong phim đã không phản bội sự tin tưởng của người xem.

Xem phim, tôi thích thú theo dõi những chi tiết đặc biệt trong cuộc sống hoàng gia. Những cung điện lộng lẫy, nhiều phòng, nhiều tranh ảnh và cung cách phục vụ hoàng gia. Một cuộc sống vương giả nhiều bó buộc lễ nghi và cũng nhiều bê bối.

Tôi vô cùng kính phục Hoàng Tế Philip. Ông đã đặt tình yêu Nữ Hoàng trên tất cả. Tận tụy, phục tùng và tôn trọng. Trong phim hay ngoài đời, ông đều cho ta thấy một người chồng, người cha mẫu mực và đúng khuôn phép hoàng gia. Cho nên khi Hoàng Tế Philip mất, Nữ Hoàng đã không trụ được lâu hơn bà đã theo ông về một nơi ấm áp nhất của tình yêu chung thủy.

Có một số người nghĩ Nữ Hoàng tham quyền, cố vị, ôm lấy vương quyền không chịu buông. Nhưng theo tôi, Nữ Hoàng đã xuất sắc trong việc bảo vệ vương quyền và duy trì chế độ quân chủ. Bởi vì người biết người con trai mà người sắp giao vương quyền hiện tại chưa đủ khả năng để chinh phục lòng dân và ổn định đất nước.

Người dân Anh và cả thế giới đều yêu mến triết để Công Nương Diana. Một Diana bất tử trong lòng mọi người. Càng yêu Diana người ta không thể tha thứ sự phản bội của Thái Tử Charles và Camilla. Xem trong phim The Crown nghe những lời đối thoại gay gắt, tàn nhẫn của Charles dành cho Diana tôi càng thương công nương Diana hơn. Sự trong trắng, thơ ngây của một cô gái mới lớn. Sự cô độc chịu đựng trong luật lệ khắt khe của hoàng tộc. Sự lạnh lùng kiêu ngạo và băng giá của chồng và hoàng gia khiến công nương ngộp thở uất ức trong tuyệt vọng. Lòng nhân từ của công nương, tình yêu thương con của Diana làm trái tim làm vợ làm mẹ của tôi đau nhói.

Bây giờ Thái Tử Charles đã lên ngôi vua, dù Camilla vừa xấu, vừa già vừa bê bối cũng đã là Hoàng Hậu Anh quốc. Tình yêu của Charles dành cho mỗi tình đầu không thay đổi, cho nên sự bất công dành cho Công Nương Diana coi như là số mệnh của bà. Ông vua mới lên ngôi nay đã 74 tuổi này (Ông cùng tuổi với tôi và sinh sau tôi 8 tháng) có làm được gì cho Vương quốc Anh còn là một câu hỏi. Nhất là trong thời kỳ muôn vàn khó khăn về chính trị, kinh tế mà nước Anh phải đối đầu. Bây giờ theo nghi thức truyền thống hoàng gia, một vị vua mới lên ngôi phải thay đổi hình ảnh vị vua trị vì trên đồng tiền, quốc ca, huy hiệu, passport và cả trang phục cho vệ binh hoàng gia. Một số tiền không phải nhỏ để thực hiện.

Một điều khiến cả thế giới xôn xao, nước Anh hồi hộp là cuốn phim mà Hoàng Tử Harry sắp hoàn thành.

Với tất cả lòng thành, tôi nguyện cầu hôn thiêg Nữ Hoàng được gặp Hoàng Tê Philip để nói tiếp chuyện tình yêu ở nơi tiên cảnh.

* * *

Tháng 9 tôi có dịp qua Utah, nơi đến là Salt Lake City. Lần đầu tôi đến đây chỉ để thăm người bạn già thời trung học. Suốt mấy năm Covid, không ngờ tôi là người khách đầu tiên gõ cửa đến nhà này thăm viêg. Để đề phòng tôi đã test Covid trước khi đi. Như vậy an toàn cho gia đình bạn và tôi cũng không á náy lo sợ khi trở về.

STATE OF UTAH

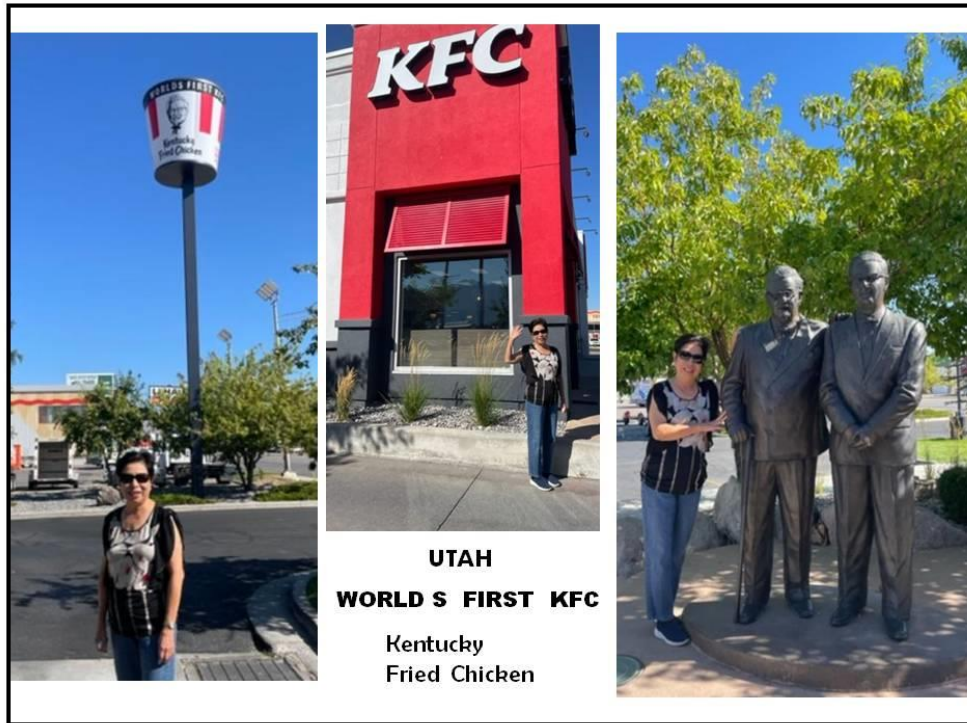
Một bức hình xưa từ lâu lắm có chừng 55 năm.
Tôi học Ngô Quyền và đi chơi núi Bửu Long.
Bây giờ một số bạn đã nằm xuống. Toàn đứng và
tôi áo dài trắng ngồi đang đọc một bài thơ.
Và bây giờ nâng ly mừng hội ngộ.

Tam C một buổi đi dã ngoại.
Nhường, Thêm, Hoi, Toàn, Chanh, Thủy.

Utah khá lạ và cũng đầy tình người. Đã 62 năm chúng tôi là bạn chung lớp, cùng quê nên có biết bao nhiêu chuyện để kể cho nhau nghe. Thời điểm tôi đến Utah tự dung nắng nóng vô cùng. Bạn chở tôi đến thăm nhiều chỗ. Đi lòng vòng khắp phố, đi thăm tòa nhà chính phủ (State of Utah), nơi tổ chức Olympic và Paralympic mùa hè năm 2002.

Bạn cũng chở tôi đến nhà thờ của đạo Mormon. Thăm tiệm Kentucky Fried Chicken (KFC) đầu tiên trên nước Mỹ với tượng hai nhà sáng lập của tiệm gà rán nổi tiếng này.

Bạn chở tôi đến hồ muối, nơi nồng độ muối thật mặn nên khi tắm ở đây con người không sợ bị chết chìm vì luôn luôn sẽ nổi lên trên mặt nước. Tuy nhiên trời quá nóng nên tôi đề nghị không đi tắm làm chi. Về sẽ đen, mắt đẹp lão.

Tại Utah tôi đến thăm chị Bông anh Nghĩa. Chị Bông cũng người Long Thành nên là đồng hương thân thiết. Anh chị là những người hoạt động tích cực cho cộng đồng Utah bao nhiêu năm nay. Tôi đã được anh chị chở đến trung tâm sinh hoạt Cộng Đồng Người Việt Tự Do ở Utah. Trước trung tâm là tượng

Đức Thánh Trần (Trần Hưng Đạo) đúng uy nghi rất đẹp. Nghe nói đây là tượng lấy đúng mẫu bức tượng Ngài đặt tại VN. Thực hiện bức tượng giá trị này là do sự đóng góp nhiệt tình của chỉ khoảng 23 người trong Cộng đồng Người Việt Tự Do lúc ấy. Sự hy sinh đó là điều khá bất ngờ tkhí tôi khi đứng trước tượng đài.

Một điều khiến tôi đi về nhớ mãi là sân sau của hai gia đình này. Những giàn mướp hương, khổ qua, bầu, bí, dưa gang sai oằn những trái treo tòn teng hấp dẫn. Những chậu ớt chỉ thiên, chỉ địa trái chi chít mê mắt. Táo tàu, táo Fuji, hồng giòn, hồng mềm, ... trái sai ối là sai. Nhất là giàn nho nhà chị Bông, ngon ngọt và quá trời là nhiều. Tôi mê mãi đi dài trong bóng mát khu vườn và nhớ ối là nhớ khu vườn xưa của cha mẹ và của mình. Bạn tôi đã đem quê hương VN về lại Utah để rau trái ăn hoài không hết. Đáng buồn là khu vườn tươi xanh như thế, nhưng khi mùa đông đến tất cả trùn một tấm mền tuyết trắng xóa và đi vào giấc ngủ đông mãi mãi. Có loại cây khi hết mùa đông sẽ đâm chồi và sống lại, còn rau trái VN thì chỉ có cách ươm hạt giống trồng lại từ đầu. Nhưng không sao, bạn tôi nói đó là chuyện trồng trọt hàng năm ở xứ tuyết này. Những người già ham thú điền viên như bạn tôi chẳng có gì đáng nói. Chuyện nhỏ.

Cám ơn sự tiếp đãi tận tình của anh Nghĩa, chị Bông, và vợ chồng Toàn. Tôi đến đây không hề ghé một tiệm ăn nào vì bạn già muốn cho tôi thưởng thức hương vị cây nhà lá vườn đậm bạc một cách cao cấp ngon hết chỗ chê. Cám ơn nhiều lắm. Hẹn một ngày sẽ ghé lại Utah.

...

Tháng 9 các cháu tôi đều đã đến trường. Năm nay con bé Shannie đưa cháu ngoại nhỏ nhất trong nhà cũng đã hoàn tất chương trình trung học. Cháu rời nhà để vào nội trú ở trường UC Irvine.

Cháu theo học trường Trung học La Sierra tại Riverside nơi ngày xưa mẹ cháu và chị cháu từng học và ra trường. Hai chị em đều tham gia trong đội Volleyball của trường, tham dự hầu hết các trận đấu giao hữu các trường bạn trong khu vực. Rất mừng là các cháu đều siêng năng học hành và đều được có học bổng khi bước vào đại học. Không như người Mỹ, con cái lên 18 tuổi là cha mẹ hoàn tất nhiệm vụ, con cái phải tự độc lập cuộc sống của mình. Người VN mình nước mắt bao giờ cũng chảy xuống, tuy các cháu có học bổng nhưng con tôi cũng phải bỏ ra một số tiền không nhỏ để hỗ trợ các con trong suốt 4 năm đại học.

Năm nay cháu Shannie đứng nhất trong kỳ thi tốt nghiệp toàn trường. Cháu và 4 học sinh xuất sắc có điểm ra trường cao nhất được chụp hình và treo ở cột đèn đường trước khu vực trường La Sierra tọa lạc.

Hai năm trước Mindy vào nội trú UC San Diego. Năm nay Shannie vào nội trú UC Irvine. Chúng như những cánh chim bay ra khỏi tổ để tìm cho mình một lối đi riêng, thực tập sống độc lập để vào đời.

Căn nhà vắng các cháu trở nên vắng vẻ. Lúc các cháu còn ở nhà mỗi khi đi học hay từ trường về, cháu vào chào lễ phép bà ngoại. Thỉnh thoảng cháu ôm hôn bà ngoại thăm thiết. Trên lầu phòng hai cháu kế nhau rồi đến phòng bà ngoại. Bây giờ mỗi khi xuống lầu tôi hay dừng lại trước cửa phòng hai đứa. Cửa phòng khép hờ, bên trong vẫn không có gì thay đổi chỉ thiếu bóng cháu tôi.

Thôi thì cánh chim cứ bay đi
Góp nhặt mầm non ươm hy vọng
Đường tương lai phải luôn cố gắng
Học tập chuyên cần đóng góp cho đời.

Con đường đi gặt hái kiến thức còn dài và đòi hỏi sự quyết tâm. Cầu mong cháu tôi sẽ vững bước và không vấp ngã.

Tôi nhớ ngày cháu vào nội trú, cả nhà cùng đi để phụ cháu đem đồ đạc vào phòng. Nhìn khuôn viên trường đại học rộng lớn và tiện nghi tôi vô cùng cảm ơn đất nước giàu đẹp này. Đất nước và con người nơi đây đã cru mang chúng tôi, những gia đình người lính VNCH bị mất hết tự do và phương hướng. Chúng tôi đến Mỹ với lý lịch "Tị Nạn Cộng Sản", được chính

phủ và người dân nơi đây tạo điều kiện để hội nhập và ổn định cuộc sống. Các cháu tôi bây giờ đang bước song hành với những người Mỹ ở xứ sở này để học tập và góp phần xây dựng quê hương mới.

Một niềm vui nhỏ của bà mẹ già là được nhìn thấy hai thằng con trai mình gặp nhau ở một nơi không phải là nhà của chúng. Thằng anh đang công tác ở nước Đức, thằng em làm việc ở Portland Oregon Hoa Kỳ. Buổi sáng bên Cali tôi ngồi ăn điểm tâm thì có Facetime con gọi. Mở ra hai cái đầu thằng con châu vào chào mẹ. Thì ra chúng đã có một cuộc họp mặt ở Dublin thủ đô của Ireland và tại Đức. Chúng đã đi chơi với nhau một cuối tuần vui vẻ sau 5 năm anh em không gặp mặt. Thú thật niềm vui này giữ mãi trong tôi nguyên một ngày hạnh phúc.

Thằng con lớn đi lính xa nhà thường đóng ở nước ngoài. Hết Ý đến Nhật, đến Đức, mỗi nơi ít nhất 3 năm. Lính về phép không bao nhiêu ngày mà đã hết mấy ngày trên máy bay, chưa kể máy bay trực trặc delay. Chẳng còn lại bao nhiêu thời gian để thăm mẹ, thăm gia đình, nhất là bày con còn nhỏ và dịch bệnh chưa có dấu hiệu chấm dứt. Từ ngày cha cháu mất đến nay đã 5 năm, cháu chưa một lần được về lại Cali. Thôi thì mẹ già đành đi thăm con thăm cháu.

Buổi sáng đầu thu trời mát lạnh, tôi đi bộ vòng quanh khu vực. Tự hứa với mình phải giữ gìn sức khỏe để khỏi bận lòng các con. Con đường quanh xóm thật đẹp và an bình. Với những bước chân đều đặn và an lạc, tôi nghe thầy Thích Pháp Hòa giảng pháp với cái tai nghe nhỏ xíu mỗi ngày. Giọng nói thầy hiền hòa âm áp. Những lời giảng pháp dễ hiểu và thực tế áp dụng cho tất cả mọi người dù có là Phật tử hay không.

Tri ơn thầy mỗi sáng đã cho tôi những bài giảng hữu ích theo từng bước chân đều đặn của người già. Tri ân thầy đã mở ra cho tôi thấy phước báo vô cùng mà tôi đã nhận được ở thế gian này.

Đầu tháng mười mùa thu đã về, cái lạnh nhẹ nhàng đến bao trùm vạn vật để chuyển hóa theo mùa. Lá sẽ đổi màu, sẽ thật đẹp để tôn vinh sức sống vi diệu của cỏ cây và muôn loài. Biết bao bài thơ, bài nhạc, hình ảnh để ca ngợi tạo hóa, tri ân đất trời đã cho thế gian muôn màu muôn vẻ. Rồi thì lá sẽ vàng, sẽ khô và sẽ rụng. Đó là sự tuần hoàn của sự sống, là vô thường. Chấp nhận vô thường, chấp nhận cái chết sẽ đến với tất cả mọi người mọi vật thì ta sẽ bớt phiền muộn, bớt sợ hãi và tìm đến những điều tốt lành trong cuộc sống.

*Cám ơn mùa thu của Cali
Để nghe tiếng gió khẽ thổi thì
Gây thần tạo hóa đang làm phép
Lá sẽ đổi màu rất thần kỳ.*

Nguyễn Thị Thâm

AI BIỂU HÁO DANH!

Em hỏi: “*Làm sao tránh né
Theo đóm mà chẳng ăn tàn?*”
Bây giờ thì tôi chắc chắn
Em đang theo bọn Việt gian!

Tôi đã từng rất tha thiết
Khuyên em cẩn thận thù trong,
Giặc ngoài khác nòi dễ nhận
Thận trọng là bọn a tông!

Ngây thơ, bị chúng điều khiển
Vì tham nổi tiếng viễn vông
Trèo cao chọn thế khập khiễng
Té đầu là chuyện “đại đồng”!

Đại đồng cộng sản chưa đủ?
Thêm em nữa mới bọn bè!
Con buôn chính trị ngạo nghễ
Lưới thêm một người ngô nghê!
Ý Nga, 21.10.2022

TRẢ TIỀN MÀ ĂN CHẴNG NGON

Mi tạo diễn đàn chúng nói
Biện minh hành động Việt gian
Là ta thấy ngay không ngoan
Cần chi phải tìm thầy bói!

HIỂU, THẤY!

Chi hảo ngọt phường háo danh tranh “sáng”
Bọn vô nhân chưa nuốt đắng, lai căng
Ngậm gì cay trên tài sản bạc vàng?
Vô tô quốc, chúng nào màng quốc nạn!

Chất xúc tác thổi bùng lòng yêu nước
Phải từ lòng thành thật của công dân
Hiểu trăm luân, thấu nỗi giận xa gần
Thấy ngu xuẩn, đã man thời mạt vận!
Ý Nga, 21.10.2022

AI ĐÃ NHUỘM EM?

(Kẻ hảo ngọt, háo danh rất đáng khinh!
Không cần biết em bao nhiêu tuổi, có gốc gác
thế nào; nếu em để cho những thành phần bất
hảo nắm đầu, sai khiến hay em sống không có
lập trường: đi hai hàng, đổ hồng cũng sà vào
nịnh hót để chờ đợi được đáp trả chút danh hão
thì đời em kẻ như vạt đi!)

*

Thuyền nhân tà cứ số Không Không
Em muốn Một, Hai? Cứ thừa lòng!
Ba, Bốn, Sáu, Năm hay Tám, Chín
“Không” ta vàng thật, chẳng theo... hồng?
Ý Nga, 21.10.2022

Lòng vòng “*Hòa hợp, hòa giải...*”
Đồng bào chửi, chẳng chi oan!
Học theo “*ễnh ương*” uênh oang
Điệp khúc cò mỗi cho đảng.
Mì khích bác, tạo chia rẽ
Hội đoàn xẻ bầy, chia năm
Than bị đánh trẹo quai hàm?
Cho chừa cái tội phá nát!
Ý Nga, 20.10.2022

ĐỘC HÀNH!

*Cũng rồi một bóng mà đi
Đường xa ai sưởi ấm khi tuổi già?
Nghe đường lạnh lẽo thêm ra,
Nghe đường thơ cũng xót xa ý buồn.*
Á Nghi, 20.10.2022

ANH CÒN ĐỂ LẠI NIỀM THƯƠNG!

*Mỗi ngày chạy bộ chữa buồn
Về nhà mệt lả, em còn tươi hoa
Đỏ, cam, hồng, tím đầy nhà
Người-không-xinh đổ lệ, nhòa mờ hôi.*

*Mặn mà giọt nhỏ hoa ơi!
Chữa buồn chỉ có cách thôi nhớ Người
Chàng yêu dấu đã lên... trời
Quên mang nỗi nhớ nên tôi vẫn buồn!*
Á Nghi, 20.10.2022

DIỄN ĐÀN CÚ

Tôn vinh rác rưởi lên trời
Xun xoe, hớn hờ vẽ vờ vòng vo
Lượn lờ hồng đỏ quanh co
Diễn đàn điều đóm thụt thò Cộng nô.

Ông bà chủ, mĩa mai hô:
“*Càng tăng dân số cháu Hồ càng vui!
Đỏ lòe há sợ đen thui?*”

Hồng cam chứa cú, vận xui ập vào:
Đánh nhau cầu xé ồn ào
Tai đầu nghe tiếng đồng bào khóc than?
Ý Nga, 21.10.2022

VINH À! ANH CÓ NHỚ EM?

*Hình như trái đất không quay?
Nên em mất ngủ, chẳng hay đêm ngày
Hình như nỗi nhớ đọa đày
Thời gian dừng tại lâu đài tình yêu?*

*Kim Yêu quay, chắc ngược chiều?
Đồng hồ nhắc nhở đủ điều về anh.
Thuyền Tình một bóng lênh đênh
Táp đầu cũng vương vào ghềnh Trương Tư!*
Á Nghi, 20.10.2022

KHÔNG LÀM SAO QUÊN!

*Bệnh hoài là tại không Mình
Mình em thui thui nhớ tình Người Ta
Người Ta về? Chẳng sợ Ma!
Yếu chi bóng vía một Nga nhớ Chàng!*

*Vinh đi, Vinh có nhớ nàng?
Em đem thương nhớ vào trang thơ tình!*
Á Nghi, 20.10.2022

Quét Lá Mùa Thu

Thứ Tư hằng tuần khu vực nhà người viết có xe của công ty Hoodview Disposal & Recycling, Inc. đến lấy rác. Tôi phải trả hằng tháng \$36.70 chi phí đổ rác một thùng 35 GL 1 X Wk Roadside. Riêng thùng tái chế sách báo và hoa lá cỏ cây thì miễn phí.

Nghe nói chi phí đổ rác ở Milwaukie, thuộc quận Clackamas rẻ hơn chi phí đổ rác ở Portland thuộc quận Multnomah. Mắc hay rẻ gì cũng phải đổ rác để thanh toán ba cái thứ cần phải vứt đi vì thế hôm nay Portland đã bắt đầu "Mùa Thu Lá Bay" rồi nên lá của cây lê, cây hồng rụng đầy vườn sau và hai người" không còn trẻ nữa" chúng tôi phải "bên chàng cào lá, bên nàng đổ đi" coi như tập thể dục là xong ngay. Smile!

Lúc mới mua nhà ở khu vực khá an tĩnh này, chúng tôi thích có vườn to sân rộng để tha hồ trồng cây hồng, cây lê, hoa đẹp, trái ngon mà chúng tôi ưa thích. Tôi trồng "hoa đào trước ngõ, khóm trúc sau hè", 3 cây hồng, 2 cây Asian Pear để mùa xuân ngắm hoa nở, mùa thu hái trái vào cúng bàn thờ Phật và biếu xén thân nhân, bạn bè ăn lấy thảo, kể cũng vui vui.

Bây giờ già rồi mà chàng vẫn phải cắt cỏ, nàng phải quét lá mùa thu mệt thật. Thỉnh thoảng tôi phải kêu thợ đến tỉa bớt cây thấp xuống cho bớt lá rụng đầy sân. Cứ mỗi lần kêu chàng ra sân làm vườn, người viết phải ngọt ngào thủ thi với chàng: "Xem như chúng mình đang tập thể dục, cũng tốt thôi và tôi sẽ ngủ ngon hơn, anh ạ!"

Hôm nay khi đi quét lá vàng vườn sau nhà, người viết chợt nhớ đến bài thơ "Bài Học Quét Lá" rất hay, đầy thiên vị của tác giả Diệu Nhân. Bài thơ này được nhạc sĩ Võ Tá Hân phổ nhạc, được ca sĩ Xuân Phú hát rất hay. Xin mời quý Bạn cùng thưởng thức.

Bài Học Quét Lá

Vâng lời Thầy con đi quét lá
Lá vàng rơi lả tả khắp nơi
Lá khô rơi như một kiếp con người
Giờ phút cuối là về cùng cát bụi
Con vừa quét sạch một gốc cây

Quay trở lại đã thấy đầy lá rụng
Con hỏi: nếu như gió dừng rung động
Thì lá kia hẳn còn ở trên cành?
Một kiếp người cũng thế quá mong manh
Một hơi thở nếu đi rồi không đến nữa
Tạ ơn Thầy cho con bài học nhỏ
Mà thâm sâu như một triết lý không cùng
Con ra về lòng luống những băng khuâng
Lá và con cũng trong vòng sinh diệt
Lá vừa sinh đã có mầm hủy diệt
Con vừa sinh đã hẹn có ngày đi
Một làn gió đâu có sức mạnh gì
Mà lá rơi không thể nào cưỡng lại
Hơi thở con như làn gió ấy
Nếu không về thì con sẽ đi đâu?
Đã lâu rồi con vẫn lặn hụp chìm sâu
Trong mê mải con đi tìm sự nghiệp
Con vẫn ước có căn nhà rộng đẹp
Con vẫn mơ con cái học thành tài
Con vẫn mong vẫn đợi một ngày mai
Lũ con cháu trở nên người thành đạt
Con vẫn chưa có gì cho con hết
Làm hành trang khi cất bước lên đường
Tạ ơn Thầy cho con chút tư lương
Là bài học quét lá vàng rơi rụng
Lá và con cũng có cùng số phận
Đi về đâu là do con chọn lấy con đường.
(Diệu Nhân)

Mời xem youtube

[BÀI HỌC QUÉT LÁ - Nhạc Võ Tá Hân - Thơ Diệu Nhân - Ca sĩ Xuân Phú](#)

<https://www.youtube.com/watch?v=EZzPpkqmXRI>

Cám ơn nhạc sĩ Võ Tá Hân và toàn ban rất nhiều đã thực hiện một youtube đầy thiên vị.

Một vài lời chia sẻ về “Bài Học Quét Lá” sưu tầm trên internet.

BÀI HỌC QUÉT LÁ!

Đang quét lá ngoài sân, chú tiểu lớn tiếng gọi:

_ Sư huynh ơi! Hôm nay trên mạng em thấy có người copy bài viết của sư huynh không ghi tên sư huynh để đăng đó!

– Thế à! Anh gửi lời cảm ơn họ nhé!

– Sao thế ạ?

– Còn sao nữa.... Họ đã giúp anh gửi một thông điệp ý nghĩa đến mọi người rồi, phải cảm ơn họ. Hơn nữa, nào có thứ gì là của mình đâu chứ! Từ khi sinh ra cho đến bây giờ hoàn toàn là mượn hết, mượn hơi ấm của cha, tình thương của mẹ, cái chữ của thầy cô, điều hay từ xã hội lẫn bạn bè... ngay cả hơi thở này cũng mượn nốt. Như chiếc lá này, từ một nụ non đến khi vàng rơi

xuống đất là mượn các chất từ cây hút trong lòng đất mà sinh trưởng, rồi già và rơi rụng nhường chỗ cho mầm non vươn nở.

Đời người cũng thế, sinh ra, trưởng thành, già đi rồi chết, có điều gì cảm ngộ được từ nhân sinh thì nói ra để dành cho đời sau học tập, cứ thế lưu truyền mãi.

Vậy nên, triết lý nhân sinh khắp mọi nơi, ở trong từng lá cây, ngọn cỏ. Nếu ta muốn học, thì lá cây, ngọn cỏ cũng là bậc thầy của ta đó.

– Ủa, lá cây, ngọn cỏ là thầy của mình sao?

– Sao em lại ngạc nhiên thế! Nhìn lá cây rụng xuống ta thấy nhân sinh vô thường, mạng sống mong manh để ta biết sống cho trọn vẹn và trân quý những gì đang có. Nhìn ngọn cỏ phất phơ trước gió ta hiểu được cách sống uyển chuyển tùy duyên và sẽ không để lại muộn phiền cho ai cả. Lá cây, ngọn cỏ dạy ta những bài học tuyệt vời, vậy nó chẳng phải thầy ta thì là gì?

– Dạ! Em hiểu rồi!

– À này, từ nay về sau bất kể là thứ gì đi nữa, em cũng đừng nghĩ nó thuộc về mình. Đặc biệt là tri thức. Vì biển tri thức là vô bờ, nếu ta may mắn hiểu được một điều gì đó có ý nghĩa thì hãy đem chia sẻ cho mọi người cùng biết và thật sự hạnh phúc với việc được mọi người sẻ chia.

Phải tuyệt đối đừng cho rằng mình giỏi hơn, có tâm hơn... bất kỳ ai. Vì hôm nay có thể họ chưa biết nhưng ngày mai là một đích đến không ngờ đó em...

– Dạ, em biết rồi. Cảm ơn sư huynh!

– Cảm ơn gì chứ. Nào, chúng ta cùng quét rác đi nào!

(Quả là “BÀI HỌC QUÉT LÁ!” để để lại cho chúng ta nhiều suy ngẫm!

(Việt Tạ chia sẻ)

Dông dài chuyện quét lá sân chùa

(Thông Định)

Cần tảo già lam địa

Thời thời phước huệ sanh

“... Có lẽ từ rất lâu xưa rồi, cây chổi, sân chùa lá vàng và chú tiểu là bộ ba khó thể tách rời, cũng như quét sân là bài học vỡ lòng cho những cậu bé để cánh công tam quan dẫn lối cuộc đời.

Tôi cũng không ngoại lệ. Có nghĩa từ buổi sáng đầu tiên rời nhà vào chùa ở là đã cầm cây chổi ra vườn quét lá. Rồi lớn lên một chút, đọc “Thiên thần quét lá” của Vĩnh Hào, tiếng chổi vọng xa thêm một chút vào tâm hồn. Rồi lại lớn thêm chút nữa, đọc “Thiên long bát bộ”, tiếng chổi xào xạc của vị Vô Danh Tăng võ công cao tuyệt hàng ngày phát phơ đưa giữa Tàng Kinh Các Thiếu Lâm Tự lầy lừng thiên hạ đã bay menh mông trên khung trời hoài mộng tuổi hoa niên.

Thật lòng mà nói, những dòng đẹp để vừa viết ở trên chỉ đẹp trong tâm tưởng (tâm hay tưởng tượng) thôi, còn thực thể thì có hơi khác!

Tôi còn nhớ thuở làm điệu ở chùa, quét sân là một công việc rất đáng chán. Gần như làm vì bổn phận bắt buộc mà lại phải thi hành vào lúc năm giờ sáng, thời điểm chỉ muốn ngủ chợp nhoáng thêm một miếng sau buổi kinh khuya gặt gù nên thỉnh thoảng lại có vài chú (trong đó có người viết) “trón nghĩa vụ” bị bắt quỳ nhang.

Một chuyện mắc cười nữa là tình trạng mất chổi. Thông thường mỗi chú sẽ được phát một cây chổi, xem như phương tiện lao động riêng và có trách nhiệm giữ gìn cho đến đợt phát tiếp theo. Vậy là hòn ai nấy giữ. Chú thì lấy sơn đánh dấu để nhớ mặt nhau, chú lại viết tên mình để xác định chủ quyền. Sau đó mỗi người tìm chỗ riêng mà cất: nào là dưới gầm đơn (giường nhỏ trong chùa), nào là góc khuất bí hiểm nào đó, có chú còn đem cất đâu đâu trong mấy lùm cây!

Ăn chắc mặc bền đến thế, vậy mà được tuần đầu an ổn, sau đó, một buổi sáng tinh mơ đẹp trời, sẽ có chú mắt nhắm mắt mở (sau giấc ngủ năm mươi phút tranh thủ) ra nơi giấu chổi để bắt đầu công việc, rồi sực tỉnh quáng quàng vì phát hiện phương tiện của mình không cánh mà bay. Vậy là chú ta sẽ chạy quanh chùa để tìm cho ra tài sản. Hết đến người này đòi xem dấu tích lại qua người kia muốn kiểm tra tên họ. Nếu may mắn thì phát hiện ra chổi mình đang được ai đó “mượn” dùng đỡ, còn không sẽ phải chờ người khác xong rồi mượn quét. Có những khi không kịp, đến giờ ăn cơm, quý thầy đi kiểm tra, thấy phần sân ai chưa quét thế nào cũng bị quỳ nhang. Rồi đâm ra kiện cáo, phân bua, xét xử! Tôi để ý thấy một điều rất ngộ: thường những chú mất chổi nhiều nhất là những chú cất kỹ nhất...”

(Nguồn: Trích trong Thư Viện Hoa Sen)

Mời quý bạn xem 2 Youtube shorts "chàng" quét lá mùa thu vườn sau sân trước cho "nàng" và nàng phụ hốt lá bỏ vào thùng, xem như chàng và nàng, 2 người cao niên đang tập thể dục mùa thu nhé. Vui thay!

Board Sương Lam Short Youtube 2 Pins

<https://www.pinterest.com/suonglamportland/s%C6%B0%C6%A1ng-lam-short-youtube/>

You saved to Sương Lam Short Youtube

Anh Minh quét lá vườn sau

<https://youtu.be/JcmTYV2r75I>

Anh Minh quét lá sân trước

<https://youtu.be/MgiHVMyt3VM>

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN 634-ORTB 1062-1018 2022)

ĐỂ DÀNH LÀM GÌ?

Từ chiều qua chị Bông đã kiểm tra đếm những váy áo, những món đồ hiệu mua sắm từ bấy lâu nay vẫn để dành chỉ mặc khi ra ngoài tiệc tùng đình đám treo đầy nghẹt trong closet, gấp chồng chất để đầy mấy cái valy, chị Bông chọn ra những thứ nào có thể mặc được hàng ngày trong nhà thì mang ra xài... gấp kéo ưỡng phí.

Sáng nay anh Bông có hẹn, rời khỏi nhà đến trưa mới về, chị Bông liền bắt tay vào một cuộc thay đổi lớn lao trong căn nhà này, chốc nữa về anh sẽ bất ngờ. Chị thay bộ đồ rộng thùng thình và ngắn cũn cỡn vẫn thường mặc trong nhà cho thoải mái bằng chiếc váy ngắn tay ôm nhẹ vòng eo cũng thoải mái nhưng lịch sự hẳn ra. Chị lấy hộp mỹ phẩm kẻ chút chân mày, tô chút mí mắt, xoa chút má hồng và thấm vài giọt nước hoa vào áo, xong chị Bông tháo tung túm tóc buộc trên đầu chải lại cho tóc có chút bồng bềnh. Chỉ một chút thay đổi mà trông chị Bông khác hẳn mọi ngày.

Chị Bông ra bếp bắc ghế, mở tủ bếp trên cao lấy xuống những bộ bát đĩa kiểu, bộ ấm trà xinh mà chị vẫn để dành khi nhà có khách quý mới mang ra dùng, chị bỏ chúng vào sink rửa sạch sẽ cho hết bụi thời gian vì đã bao năm chúng nằm yên trong các ngăn tủ.

Anh Bông về nhà đúng lúc chị Bông đang thắng nước màu khói bay lên mù mịt. Nhìn những khứa cá bên bếp anh Bông sửng sờ:

- Ủa... ủa... Sao hôm nay em mặc váy đẹp đứng bếp kho cá?

Nhìn những tô bát kiểu bày sẵn trên bàn anh Bông lại sửng sờ:

- Hình như hôm nay nhà mình có khách quý? Những tô bát kiểu, đĩa mun cao cấp này em để dành cất kỹ lắm mà, nếu hôm nay em không mang ra thì anh cũng quên phéng chúng ta đã có những bát đĩa đẹp thế này.

- Khách quý là... anh đây. Chúng ta sẽ ăn cơm nơi bàn ăn lớn này.

- Ủa... ủa... anh vẫn thấy em hàng ngày vác tô com ra phòng khách ngồi sofa vừa ăn vừa coi ti vi mà, hôm nay được ngồi bàn ăn đàng hoàng hả em?

Nhìn bình trà mới pha thoang thoang thơm hoa nhài anh Bông lại sững sốt:

- Ủa... ủa... bình trà sứ Trung Hoa quý hiếm này em nâng niu để dành sợ nó trầy da tróc vẩy mà em dám mang ra pha trà cho chúng mình hả? Sang chảnh vậy em?

Nhìn bình hoa cắm những đóa hồng tươi thắm anh Bông lại dòn dập ngạc nhiên:

- Ủa... ủa... chỉ có anh và em mà cũng bày đặt chưng bình hoa đẹp này sao?

- Ủa... ủa... mái tóc cột dây thun của em đâu rồi? Hôm nay em buông thả trông mượt mà bồng bênh, lãng mạn bất ngờ...

Anh Bông hỏi liên hồi và bỗng anh hoảng hốt lo lắng lao đến bên vợ, sờ tay lên trán vợ:

- Em bao nhiêu độ? Có sốt cao hay mát dây thần kinh không đây?

Tất cả kịch bản này chị Bông diễn lại theo y như chị Hồng bạn thân chỉ dẫn. Tuần trước đến nhà bạn chơi, chị Bông ngỡ ngàng thấy chị Hồng đã đổi khác. Hỏi ra chị Hồng tuyên bố một câu ngắn gọn:

- Để dành làm gì? Tiền bạc, đồ dùng đẹp, quần áo đẹp cứ mang ra mà dùng, Chết đi ai hưởng?

Đợi cho chồng qua cơn “sốc” chị Bông mới từ từ giải thích:

- Anh đừng lo, thần kinh em bình thường. Em vừa học được một bài học từ chị bạn. Bấy lâu nay ở nhà em đã xuề xòa cầu thả như con mẹ mồm, như đứa Lộ Lem, mái tóc không bù xù thì cũng túm lại bằng sợi dây thun hay cuộn tóc thành mấy cục “chả giò” trên đầu, gương mặt đầy vết nhăn vết nám, quần áo tàng tàng xộc xệch, ăn nói thô lỗ như bỏ củi hay cay xè như nhát gừng khi có điều gì không vừa ý. Tất cả những “tệ nạn” này chồng em lãnh đủ. Nhưng khi bước chân ra ngoài giao tiếp với bạn bè hay kẻ lạ người dung thì em hoàn toàn lột xác, trang điểm phấn son đẹp đẽ, ăn mặc chỉnh chu, ăn nói lịch sự kèm theo nụ cười miễn phí, họ có làm em phật ý em cũng nhã nhặn bao dung bỏ qua.

Anh Bông ngẩn người ra:

- Hèn gì bạn bè đều khen em hiền dịu dễ thương trong khi ở nhà anh luôn phải đối diện người đàn bà xấu.

- Đúng thế, em đã giác ngộ ra, em có đủ điều kiện mà bấy lâu nay cứ để dành không hưởng. Từ nay anh sẽ được đối diện người đàn bà đẹp, quần áo kiểu cộ, váy dài váy ngắn, khăn quàng vai quàng cổ... Để dành đây trong tủ làm gì, tất cả sẽ lỗi thời với tốc độ thời trang thay đổi soành soạch hiện nay, cho nên hôm nay em lôi váy áo đẹp trong tủ ra xài bót, những thứ nào mặc trong nhà được là em sẽ mặc, dù đứng trong bếp nấu nướng với những mùi mỡ hành tiêu tỏi, nước mắm nước tương. Chốc nữa ra vườn cắt tỉa lá sâu hoa héo em sẽ khoác thêm cái khăn quàng nữa cơ, vì em có mấy chục cái khăn quàng xài đến đời nào mới hết, để không nó cũng tự mục nát đấy anh ơi. Còn nữa, mỹ phẩm phấn son để dành làm gì? Lâu lâu em mới đi tiệc tùng một lần thì chúng sẽ quá “đắt”, lọ nước hoa kia mỗi lần xài vài giọt thì đến bao giờ mới vơi cạn, chúng sẽ bết mùi hương nên em sẽ mang ra xài mỗi ngày cho đời...lên hương.

Anh Bông tò mò:

- Còn gì nữa em? Kể tiếp đi.

- Những bộ bát đĩa kiểu cao cấp kia em cất trong tủ để dành làm gì? Tại sao không xử dụng hưởng nó ngay bây giờ, anh thấy đó, những món ăn bày trong đĩa bát đẹp sẽ ngon thêm. Tại sao bàn ăn chỉ bày biện đẹp, bát đĩa đẹp và cắm hoa đẹp khi có khách? Bộ chúng ta là củi gỗ, là đất cát vô tri không biết thưởng thức cái đẹp sao? Chúng ta hãy chiêu đãi bản thân mình như chiêu đãi khách quý, hãy lịch sự với mình như từng đối xử lịch sự với người khác. Tóm lại hãy biến mỗi một ngày chúng ta sống là mỗi một ngày vui. Cuộc đời phù du ai biết được ngày mai?

Anh Bông gật gù:

- Hay đấy.

- Chưa hết... còn tiền bạc trong nhà băng ...

Anh Bông giật mình:

- Em đừng có nói là tiền để dành làm gì mà mang ra xài xả láng hết nha? Tiền chúng mình để dành cho con cháu và dưỡng già đó.

- Tại sao chúng ta cứ để dành tiền, lo cho bản thân mình thì ít mà dành dụm cho con cháu thì nhiều trong khi con cái đã lớn khôn có công ăn việc làm đầy đủ? Chúng ta hãy hưởng thụ hợp lý những đồng tiền công sức mình làm ra, còn bao nhiêu thì đến phần con cháu. Tội gì ta phải đi cái xe cũ thỉnh thoảng lại hư, lại nhờ người câu bình giữa đường. Chúng ta sẽ mua một cái xe mới mà đi cho ngon lành phơi phới. Hãy hưởng những gì tốt nhất chúng ta có thể.

- Ừ... ừ... cũng có lý.

- Còn cái nhà này...

Anh Bông lại giật mình lo lắng:

- Em đừng có nói để dành tiền làm gì mà đòi đổi căn nhà 2,000 sqf này thành căn biệt thự to đùng ở cho sung sướng tuổi già nha? Vợ chồng mình trước là sẽ sạch vốn liếng và sau là sẽ lau chùi dọn dẹp chết luôn..

Chị Bông mỉm cười:

- Không, không... em muốn nói cái nhà 2,000 sqf cũ kỹ này em vẫn yêu quý vì nó là căn nhà trả hết nợ từ lâu rồi. Chúng ta sẽ sống ở đây và vui hưởng những gì mình có, căn nhà này sẽ là căn nhà hạnh phúc.

Chị Bông ngắm nghía những món ăn đã bày ra bàn với những tô bát đĩa kiểu lịch sự bên cạnh bình hoa hồng tươi thắm hái từ ngoài vườn vào, hài lòng nói với chồng:

- Nào, bây giờ mời anh thay đồ ra ăn với em một bữa cơm ngon đánh dấu sự đổi mới của chúng bắt đầu từ ngày hôm nay.

Anh Bông lăm bắm một mình:

- Không biết vợ mình mát hay tỉnh đây? Nhưng đổi mới thế này cũng thú vị đấy...

Nguyễn Thị Thanh Dương

Đã Hai Thu Sáu

Người buồn ngồi ngắm thu

Không mưa sao mắt ướt?

Lào xào lá, gió ru

Thu ngọt ngào sao mặn?

Mùa thu, mùa thu ơi!

Đã hai mùa chơi với

Bằng trái tim rã rời

Chờ chồng, em vẫn đợi!

Xuyên lá nắng vàng khoe

Rực rỡ vờn sắc lóa

Sao mắt em lại... nhòe

Hỏi bầu chim se sẻ?

Trang sách bị ướt rồi

Đọc chi mà tâm rồi?

Thơ khô, ý chẳng trôi

Hay tâm sâu vượt trời?

Lá rơi vàng vương sân

Em để vậy mà ngắm

Dem vào thơ gieo vần

Thay lời buồn khóc lá.

Theo gió, cò thềm thì

Cùng vương sân, cây trái

Vui về đến mê ly

Đón lá rơi ngập lối.

Nhìn lá, nhớ Người Đi

Mai em ưng, ai nhớ?

Thương anh, thương cách chi!

Chàng ơi! Chàng có thấu?

Bao giờ lại sống đôi?

Khi nào anh trở lại?

*Xuân, hạ, thu, đông... *Ơi!**

Anh đi không lời trôi!

Canada, 11.10.2022 #8842

Thi ảnh

Chỉ Là Phù Du Thôi

Ngồi trước ly cà phê mới pha thơm phức, Thơ còn đang lan man nghĩ ngợi mình sẽ làm gì cho hết ngày thứ bảy thì chuông điện thoại reo. Tiếng chị Hạ bên kia đầu dây:

- Chị Hạ đây. Bữa nay Thơ có rảnh không vậy?

Thơ mừng rỡ reo lên:

- Chị Hạ! Chị đi du lịch về rồi hả? Em đang thất nghiệp chưa biết làm gì cho hết ngày thứ bảy đây nè. Ông Thanh đi công tác ở Boston tuần sau mới về. Mấy đứa nhỏ rủ nhau đi chơi hết trơn. Em đang buồn nấu ruột!

- Chị Hạ về cả tuần rồi cưng ơi và đang nấu một nồi bún bò đây này. Khoảng gần mười hai giờ Thơ qua chị. Ngoài món bún bò, chị Hạ còn chuyện này rất... rất hấp dẫn sẽ kể cho Thơ nghe. Thơ không nén được sự tò mò:

- Chuyện gì nói đại em nghe đi mà.

- Không được. Không thể kể qua điện thoại.

-Trời! Gì mà bí mật dữ vậy? Chị biết tính em sẽ không chịu nổi từ đây tới 12 giờ trưa đâu đó.

- Thôi được. Mí mí thôi nha. Kỳ đi chơi này chị Hạ đã gặp lại anh Sinh.

- OK. Em sửa soạn qua chị liền đây. Thơ hấp tấp nói.

Từ ngày quen biết chị Hạ ở party Noel nhà một cô bạn, Thơ rất thích chị. Tuy ở tuổi gần sáu mươi mà trông chị trẻ và đẹp như chưa tới năm mươi. Tính tình lại xởi lởi, vui vẻ, dễ thương rất hợp với Thơ. Ngược lại trong những cô bạn trẻ tuổi Thơ, chị Hạ cũng thương Thơ như em gái ruột. Có gì cũng kể, duy chỉ có mối tình đơn phương với một người đàn ông tên Sinh là không bao giờ. Có lần tò mò, Thơ hỏi về người đó thì chị đánh trống lảng và đôi mắt thoáng buồn. Thơ đoán phải có gì ghê lắm nên chị Hạ mới không muốn nhắc tới. Cũng từ đó Thơ thôi không hỏi gì về người đàn ông này. Nếu bữa nay chị Hạ muốn kể thì Thơ sẽ sẵn sàng nghe và cũng sẵn sàng chia vui (hoặc sẻ buồn...) với chị.

Từ nhà Thơ đến nhà chị Hạ khoảng 30 phút. Nhà chị ở trong khu sang trọng của thành phố Montréal. Anh Bảo, chồng chị Hạ, là dân du học trước 1975. Anh tốt nghiệp Kỹ sư điện và làm việc cho Hydro Québec. Anh có chí nên vừa làm vừa học thêm. Nhờ có bằng cấp cao nên anh từ từ leo lên chức vị quan trọng trong tập đoàn điện lực lớn nhất tỉnh bang.

Sau khi mất nước, chị Hạ theo gia đình chạy sang định cư tại Montréal từ năm 75. Năm đó chị mới suýt soát hai mươi. Chị Hạ đẹp lắm. Da trắng bóc, mi thanh mục tú và tướng rất đài các.

Sang Québec được một năm thì chị gặp anh Bảo. Chỉ với ánh mắt đầu tiên là anh đã yêu chị say đắm. Anh theo chị miệt mài, nhẫn nại đến cả năm chị mới xiêu lòng. Anh hơn vợ bảy tuổi nên cưng chiều chị vô cùng. Lúc đó giá bất động sản còn rẻ nên sau đám cưới, anh chị mua ngay một căn nhà rất đẹp và ở luôn cho tới bây giờ. Ông Trời ban cho anh chị hai đứa con, một trai một gái thông minh đĩnh ngộ. Anh đưa chị đi du lịch khắp nơi. Hạnh phúc của hai người khiến ai nhìn vào cũng phải ước ao và ganh tị. Nhưng khi ông Trời cũng góp phần vào... thì thật là đáng sợ. Ở tuổi 60 anh Bảo bị ung thư phổi ác tính. Mà anh không hề hút thuốc lá mới là oan ức! Chăm cụ được gần 2 năm thì anh từ giã vợ con để về bên kia thế giới. May mà các con đã trưởng thành và đều có gia đình êm ấm.

Góa phụ ở tuổi 55, chị vẫn còn rất xuân sắc. Nếu không muốn nói bây giờ chị lại còn đẹp mặn mà hơn thời con gái. Ngoài cái nhan sắc kiều sa, chị Hạ còn được hưởng cái gia tài không nhỏ của anh Bảo để lại. Thôi thì ông bươm dập diu. Trong số đó có anh Tâm yêu chị rất chân thành. Anh này li dị vợ đã lâu, điều kiện cũng không kém anh Bảo là mấy và cũng không vướng bận con cái chi cả. Đã nhiều lần anh Tâm tỏ ý muốn tiến tới nhưng chị Hạ đều từ chối, lấy cớ ở một mình tự do quen rồi. Thỉnh thoảng hai người hẹn nhau đi ăn hoặc đi du lịch với nhóm bạn thân. Anh Tâm đành chịu theo ý chị, nhưng trong thâm tâm anh vẫn hy vọng một ngày nào đó chị Hạ sẽ đổi ý và chịu lấy anh. Thơ tội nghiệp anh Tâm, có lần hỏi chị Hạ vì sao cứ từ chối tấm chân tình của anh Tâm, thì chị Hạ trả lời giọng xa vắng:

- Thôi em ơi, đời chị lấy chồng một lần là đủ rồi. Chị thật may mắn lấy được anh Bảo là người chồng hoàn hảo. Thú thật với Thơ, lúc chị Hạ lấy anh ấy là vì cảm động trước tấm chân tình của anh ấy mà thôi. Thật ra con tim chị hình như đã chết từ lúc bắt đầu biết thế nào là tình yêu!

Thơ tròn mắt kinh ngạc:

- Chị không đùa với em chứ hả? Đẹp như chị mà... mà... mà...

Thấy Thơ cà lăm cà lạp vì quá bất ngờ, chị Hạ cười cười cướp lời:

- Mà thất tình phải không? Ai khẳng định với Thơ rằng người đẹp thì không thất tình?

Thơ vẫn một mực không tin:

- Em nghĩ là hồi đó, chắc chắn có cả đồng cây si chạy theo chị.

Chị Hạ cười buồn:

- Ừ, cả đồng cây si trồng trước nhà, trồng trước trường và cả trong trường, trong lớp... nhưng chị vẫn thất tình mới là... khùng! Thôi, hôm nào có dịp chị Hạ kể cho mà nghe.

Và hôm nay dịp đó đã tới. Thơ rất háo hức gặp chị Hạ để nghe kể về mối tình... khùng của chị. Lần nào tới đây Thơ cũng bỏ ra ít phút, đứng ngắm căn nhà đất tiền của chị Hạ, trong lòng không khỏi cảm thấy ước ao. Nhưng rồi lại tự an ủi “Mỗi người mỗi số. Ao ước, thềm muốn làm chi cho khổ thân!” và với nụ cười trên môi, Thơ bấm chuông. Chị Hạ lúc nào cũng tươm tất. Bên trên chiếc quần vải lin trắng là cái áo tay cánh bướm màu san hô. Mái tóc được búi lên cao, lộ chiếc cổ thiên nga trắng ngần. Vài cọng tóc lòa xòa trước trán khiến chị trẻ ra đến... 20 tuổi và chị đẹp, sang như một bà hoàng. Thơ nói điều đó và chị Hạ mắng yêu “Chỉ được cái nịnh chị!” Nhưng đôi mắt lại ánh lên niềm hạnh phúc.

Mùi bún bò Huế tỏa ra ngào ngạt khiến Thơ chột nhốt từ sáng giờ nàng mới uống một ly cà phê. Thơ hăng hái phụ chị Hạ dọn bàn. Nhìn đĩa rau gồm có rau muống chẻ, rau quế và bắp chuối xắt mỏng, cùng với những cọng giá trắng nõn nà, Thơ hít hà:

- Chưa ăn mà em đã chảy nước miếng rồi nè chị ơi. Chắc em phải xin 2 tô. Sáng giờ chưa ăn gì ngoài ly cà phê nên cái bao tử em đang réo ầm ầm đây nè!

- Lớn đầu mà vẫn tham ăn. Có ngày lẫn như cái thùng chó không đi nổi nha cô. Chị Hạ mắng yêu. Thơ cười hi hi:

- Em không lo. Ông Thanh tuyên bố chỉ yêu đàn bà mát da mát thịt!

Chị Hạ bung tô bún bò bốc khói đặt trước mặt Thơ và một tô cho chị, rồi tuyên bố:

- Nào cầm đũa. Không hiểu sao tự nhiên hôm qua chị Hạ thèm bún bò nên đi chợ mua thịt bò bắp và chân giò heo về nấu. May nhà còn một hũ mắm ruốc. Chị mua cả chục hũ dự trữ từ hồi có tin Formosa xả chất độc ra biển làm ô nhiễm môi trường.

Thơ cười:

- Em cũng mua 5 thùng nước mắm về trữ, ăn mãi vẫn chưa hết.

Hai chị em vừa ăn bún bò vừa nói chuyện lan man một lúc, Thơ chịu không nổi bèn mở lời:

- Chị nói sẽ kể cho em nghe chuyện gặp lại ông Sinh. Ông ấy bây giờ ra sao hở chị? Chị gặp ông ấy ở đâu?

Nét mặt chị Hạ đang tươi tắn, nghe đến tên Sinh bỗng trở nên xa vắng. Chị đặt đũa xuống, nhìn Thơ mà cặp mắt không dấu được nét buồn.

- Tối hôm qua nằm nhớ lại khoảng thời gian một tuần đi chơi chung với anh Sinh, chị Hạ thấy lòng nao nao, không biết là buồn hay là vui. Thứ tình cảm này thật mơ hồ, không thể xác định được. Cho nên sáng nay chị Hạ mới gọi cho Thơ. (Chị Hạ có thói quen dễ thương là luôn luôn xưng “chị Hạ” khi nói chuyện với Thơ). Nhất định là trút hết bầu tâm sự một lần cho lòng nhẹ nhõm. Chị cầu mong từ đây về sau thân tâm sẽ được an lạc để sống hết quãng đời còn lại. Thơ biết không, nhìn bề ngoài ai cũng nghĩ chị Hạ là một người đàn bà được ông Trời biệt đãi. Sắc đẹp, tiền tài, danh vọng... đều không thiếu. Nhưng nào ai biết được trong lòng chị Hạ luôn canh cánh một nỗi cô đơn.

Thơ đang chăm chú lắng nghe, đến đây cũng phải buột miệng:

- Trông chị lúc nào cũng rạng rỡ, tươi như hoa, ai mà ngờ...

- Cô em khờ của tôi ơi. Sống trên đời, có biết bao nhiêu người phải mang chiếc mặt nạ mỗi khi ra đường? Vô số em ạ. Nhiều gia đình, nhìn vào thấy thật hạnh phúc. Nhưng có ai biết đâu những đợt sóng ngầm vẫn đang nhấn chìm họ hàng ngày! Chỉ là họ khéo che đậy đó cung ơi.

Thơ tò mò:

- Còn chị với anh Bảo thì sao? Em thấy anh chị hạnh phúc tràn đầy. Tụi em đứa nào cũng ước ao được một phần của chị là mãn nguyện.

Chị Hạ nhìn Thơ một giây, rồi nhìn xa xa ra ngoài cửa sổ, giọng mơ màng:

- Nếu nói rằng chị Hạ không hạnh phúc thì không đúng. Anh Bảo rất thương yêu chị. Anh không để chị thiếu thốn bất kỳ thứ gì. Anh đúng là một người chồng, người cha tuyệt vời. Thơ biết không, nếu không có hình bóng anh Sinh trong trái tim, thì quả thật chị Hạ là người đàn bà hạnh phúc nhất thế gian. Nhưng... trong cuộc sống vẫn thường có những chuyện thật trớ trêu. Thơ có nhớ nhạc sĩ Vũ Thành An đã từng viết: ”Đời một người con gái ước mơ đã nhiều, trời cho không được mấy, đến khi lấy chồng chỉ còn môi tình mang theo!” Đây là tâm trạng của rất nhiều người con gái, mà trong số đó có cả chị Hạ. Chỉ buồn một điều, môi tình của chị Hạ là tình một chiều... Chị đã từng đọc ở đâu đó một câu mà chị cho là đúng trăm phần trăm: “trong mỗi một người đều có một hình bóng khác cốt ghi tâm. Cầu không được, bỏ không xong...!”

Thơ ngắt lời chị:

- Biết đâu anh Sinh có yêu chị mà chị không biết? Em không tưởng tượng được đứng trước một người đẹp như chị mà anh ấy không rung động!

Chị Hạ cười buồn:

- Khờ ơi là khờ. Trong mắt người yêu có Tây Thi. Sắc đẹp không phải là tất cả nơi người con gái đâu cô nhỏ à. Mỗi người mỗi sở thích. Người thích con gái phải éo lá, mềm mại như tơ liễu. Nhưng cũng có kẻ thích những cô mạnh mẽ cả về thể xác lẫn tâm hồn. Thiếu gì cặp chồng thấp vợ cao, hoặc vợ béo tròn như cối xay còn chồng thì tong teo như cây tre miếu. Thế mà họ vẫn hạnh phúc tràn trề, con đàn cháu đống. Chị có ông anh chú bác đẹp trai, con nhà giàu, học giỏi... lại đi cưới một cô gái sắc đẹp dưới trung bình khiến cả họ phải ngơ ngác. Nhưng bù lại, khi chị ấy mở miệng thì kiến trong lỗ cũng phải bò ra. Giọng nói của chị ngọt ngào, êm ái như nhung như lụa. Lại còn tài gia chánh không ai bì kịp. Bảo sao ông anh chị không ngắt ngư, yêu vợ say đắm!

- Thôi, chị kể về anh Sinh của chị đi. Em nóng ruột lắm rồi nè. Kỳ đi chơi vừa rồi gặp lại anh ấy, chị có cảm giác thế nào?

- Ừ, thì kể đây. Tháng Bảy vừa rồi chị Hạ theo cô bạn, cũng độc thân như chị, mua vé đi tours một tuần trên con tàu Harmony Of The Sea. Con tàu lớn mênh mông và rộng rãi vô cùng. Ngay hôm đầu, hai đứa chị đi ăn buffet tối. Lấy xong một đĩa thức ăn, chị đi tìm bàn trước để chờ cô bạn. May ghê, có một bàn hai chỗ trống ngay cửa kính nhìn ra biển. Cảnh hoàng hôn trên biển đẹp huy hoàng. Chị Hạ còn đang mê mải ngắm thì nghe sau lưng có tiếng một người đàn bà Việt Nam nói chuyện với ai đó. Chị Hạ không để ý lắm, cho đến khi tiếng một giọng khác nói như reo: “Em đi tìm mãi mới thấy anh Sinh. Chị Ngọc và anh Sinh trốn kỹ quá đấy nhé.” Rồi tiếng người đàn ông tên Sinh, ngồi đầu lưng với chị, đáp lại: “Làm gì có. Cô Hằng tưởng tượng nhiều quá đấy thôi.” Tên Sinh và giọng nói của người đàn ông khiến chị Hạ giật mình, suýt nữa là đánh rơi cái đĩa đang cầm. Mặc dù rất muốn quay lại xem có phải “người ấy” không, nhưng không dám. Chị ngồi đó ngẩn ngơ, đến nỗi cô bạn cầm đĩa thức ăn ngồi xuống chiếc ghế trước mặt mà chị Hạ vẫn không để ý. Có lẽ gương mặt chị lúc đó rất khó coi, nên cô bạn hơi lo lắng, hỏi dồn:

-Này, bồ bị sao vậy? Cảm thấy không khỏe à?

Lúc đó chị Hạ mới bừng tỉnh, tìm cách đối quanh:

-Không, không có gì. Mình chỉ mới chợt nhớ ra một chuyện chưa làm bên nhà trước khi đi. Cũng không có gì quan trọng, bồ đừng lo.

Sau đó chị cố giữ bình tĩnh vừa ăn vừa nói chuyện tầm phào với cô bạn. Cho đến khi người đàn ông tên Sinh đi lấy đĩa thức ăn mới, chị Hạ cũng đứng lên sau ông ấy vài giây. Chị đi sau lưng ông ta và lúc lấy thức ăn thì cố ý đứng phía bên đối diện để nhìn cho kỹ. Dù bây giờ tóc đã thưa đi và

nhiều muối hơn tiêu, đầy đà hơn xưa một tí, nhưng chị Hạ vẫn nhận ra người ấy. Đúng là anh Sinh của một thời con gái ngây thơ. Chị Hạ vội vàng trở về bàn trước để tránh mặt. Biết đâu người đàn bà ngồi cùng bàn là vợ của anh ấy thì sao? Khi hai người đó dùng bữa xong, để rời khỏi phòng ăn họ đi ngang qua bàn của chị Hạ. Chị liếc nhìn người đàn bà đi chung với anh Sinh. Cô ấy chắc độ khoảng ngoài 50. Người thon gọn trong chiếc áo đầm màu xanh nước biển. Tóc dài quá vai và đẹp ơi là đẹp. Chị thấy tim mình nhói lên. Chợt nhớ tới ngày nào ở phố núi, hằng tá con gái đẹp mê anh như điều đó. Ngay cả chị Mai Ly đẹp nổi tiếng trong trường, học cùng lớp nhưng lớn hơn chị Hạ ba tuổi, nhà ở xéo nhà trọ của anh Sinh, cũng yêu anh mê mết...

Đêm đó, dù con tàu chạy êm như ru, chị Hạ cũng không tài nào dễ được giấc ngủ. Bên cạnh, cô bạn ngủ ngon lành. Trằn trọc mãi mà không dám bật đèn đọc sách vì sợ phá giấc ngủ của cô bạn. Chị Hạ đành nằm trong bóng tối và thả hồn về dĩ vãng. Những ngày thơ ngây đầy mộng mơ trên phố núi thần tiên...

Thấy chị Hạ ngừng hơi lâu, Thợ nóng lòng hỏi:

- Chị quen anh Sinh lúc nào hả chị?

Chị Hạ như giật mình, trở về hiện tại:

- À, chị Hạ biết anh ấy năm mới học Đệ lục, khoảng đầu mười lăm tuổi. Anh Sinh ăn cơm tháng nhà một người nhân viên của anh ấy. Hai nhà cách nhau một khoảng sân nhỏ. Để đến đó anh Sinh phải đi ngang nhà chị. Trong nhà, ngoài chị Hạ và chị Huệ giúp việc, còn có chị Sương là cháu gái của mẹ chị, từ Vĩnh Long lên giúp mẹ chị buôn bán. Chị Sương đẹp lắm. Chị ấy giống hệt bà di họ của chị Hạ nên người nhỏ nhắn, da trắng tóc đen mượt mà. Cặp mắt to tròn với hàng mi dài cong vút. Chẳng vậy mà khi cười, lúm đồng tiền trên má lõm sâu khiến chị càng đẹp lộng lẫy.

Năm ấy chị Sương đã 23 tuổi. Trước đó mấy năm chị có ý trung nhân là lính tàu bay. Nhưng anh ấy đã tử nạn. Chị Sương buồn quá nhất định khép kín cửa lòng. Nhưng ông trời xui khiến, anh Sinh và chị ấy mới gặp nhau đã nảy sinh tình cảm. Thợ biết không, anh Sinh đẹp trai lắm. Dáng người cao, nhờ chơi tennis nên cơ thể rắn chắc. Mắt, mũi, miệng gì anh ấy cũng đẹp. Cả người anh ấy toát ra một sức quyến rũ lạ kỳ. Hàm răng đều đặn, khi anh cười thì ôi thôi tim các cô rụng như sung! Anh Sinh là dân Bắc nên miệng mồm rất khéo.

Chị Sương và chị ngủ chung phòng. Bàn học của chị nhìn ra bên hông nhà, mà cũng là con đường mòn cho những ai muốn đi tắt ra dãy nhà sau lưng nhà chị Hạ. Một hôm đang ngồi học bài thì bỗng nhiên một khuôn mặt hiện ra bên ngoài cửa sổ khiến chị Hạ giật nảy mình! Nhìn lại, hóa ra là anh Sinh. Thấy gương mặt thất thần của chị Hạ, anh cười xin lỗi rồi thò một bức thư qua chấn song nói nhỏ: “Nhờ Hạ chuyển bức thư này cho chị Sương dùm anh nhé.” Nói xong là anh biến mất, không để chị trả lời là nhận hay không! Khi chị Sương đi tắm vào, chị Hạ nói: “Có người gửi thư cho chị nè.” Chị Sương hỏi ai? Khi biết là thư của anh Sinh thì cặp mắt chị sáng rỡ, vội vàng chụp bức thư và mở ra xem liền. Nhìn vẻ mặt tràn trề hạnh phúc của chị Sương, chị tò mò hỏi anh Sinh viết gì, chị ấy cười tươi như hoa: “Anh Sinh tỏ tình với chị Hạ ơi. Chị chờ giây phút này lâu lắm rồi. Mà không ngờ được là anh ấy yêu chị. Chị sung sướng quá. Chị là người con gái hạnh phúc nhất trần đời!” Nói xong chị Sương nhắm mắt, tay cầm bức thư áp lên ngực, gương mặt kiêu diễm ngược lên trời như đang thầm cảm ơn Thượng đế đã ban phước lành cho chị ấy. Chị Hạ lúc đó còn ngây thơ lắm, có biết tình yêu là cái chi chi, nên chỉ biết giương mắt nhìn chị Sương một cách tò mò! Chị Hạ hỏi “Bộ chị yêu anh Sinh lắm hả?” Chị Sương gật đầu: “Ừ, nhiều hơn bất cứ thứ gì trên đời! Nhưng mà Hạ đừng nói cho ai biết nha. Dì biết sẽ rầy chị chết. “

Bắt đầu từ đó, con chim xanh là chị Hạ được quà cáp từ hai kẻ yêu nhau. Vì muốn hẹn hò, anh Sinh và chị Sương đều phải nhờ chị Hạ chuyển thư dùm. Gia đình bên nội chị Sương theo đạo Công giáo nên mỗi sáng chúa nhật chị ấy đều đi lễ. Mà nhà trọ của anh Sinh chỉ cách nhà thờ độ

trăm mét, nên sau buổi lễ chị thường ghé qua nhà anh chơi độ nửa giờ. Đi lễ về trễ lâu quá là chị Sương sẽ bị rầy. Mẹ chị bảo con gái lớn không được la cà ngoài đường. Hơn nữa Chúa nhật là ngày tiệm rất đông khách. Sau này, chị Hạ cũng thường đi lễ với chị Sương để nghe những bài thánh ca hay tuyệt vời. Giọng các chị trong ca đoàn trong vắt, cao vút, êm ái thoát tục. Nghe các chị hát mà lòng cứ lâng lâng, bay bổng. Những lần ghé nhà anh Sinh vui lắm. Anh ấy đãi hai chị em những loại bánh tây ngon thật ngon. Có lẽ do gia đình anh ấy gửi từ Sài Gòn lên. Nghe nói gia đình anh Sinh giàu lắm. Bố anh ấy làm Đồng lý văn phòng trong một bộ gì đó chị Hạ quên mất tên.

Cuộc tình của hai người lớn dần theo thời gian, chắc cũng cả năm chứ không ít. Họ yêu nhau cuồng nhiệt.

Có một lần ghé nhà anh Sinh, chị Hạ ra vườn hái mấy trái lý. Phía sau nhà trọ của anh ấy có một cây lý trái vừa ngọt vừa thơm. Lúc chị cầm một chùm đi vào định khoe thì chợt khựng lại, vì trước mắt chị Hạ anh Sinh và chị Sương đang hôn nhau say đắm. Chị Hạ phải thối lui ra vườn, ít phút sau mới trở vào. Vừa đi vừa cố ý nói lớn: “Chị Sương ơi, em hái được nhiều trái lý ngon lắm nè.” Lúc này thì anh chị ấy đã “bình tĩnh”, làm như không có chuyện gì xảy ra.

Đêm hôm ấy, nằm trên giường mà hình ảnh anh Sinh và chị Sương hôn nhau không ngớt ám ảnh. Chị Hạ cảm thấy có cái gì đó lẩn khuất trong lòng nên cứ trăn trở không ngủ được. Cũng từ đó chị Hạ nhìn anh Sinh với cặp mắt khác hơn trước. Cặp mắt của một cô gái xấp xỉ tuổi mười sáu tròn trĩnh nhìn một người đàn ông mà sức quyến rũ đã làm tan nát con tim nhiều cô trong cái thành phố nhỏ bé thơ mộng của phố núi. Những lần chứng kiến cảnh hai anh chị trao nhau những lời yêu thương nồng nàn, âu yếm là trái tim chị Hạ lại nhói đau. Nhưng chị vẫn ngây thơ không hề biết đó là tình yêu. Một tình yêu trong trắng, hồn nhiên mà chị Hạ dành cho anh Sinh. Dĩ nhiên dù trong lòng thật buồn, nhưng không bao giờ chị Hạ để lộ ra cho anh chị ấy biết.

Thật đúng với câu “cuộc đời không là mơ”, một ngày đẹp trời anh Sinh cho chị Sương biết là anh vừa được công văn dưới Bộ báo tin cho anh đi học chuyên môn ở Mỹ một năm. Thì ra cách đó hai tháng, nhân dịp nghỉ hè, hai cô em gái của anh Sinh lên Phố Núi thăm ông anh. Hai cô ở chơi một tuần và họ đã được anh Sinh giới thiệu chị Sương. Sau khi biết gia cảnh chị Sương không mấy khá, hai cô đã nhìn chị bằng cặp mắt khinh thường và không ngại nói những lời bóng gió khiến chị ấy buồn vô hạn. Có lẽ bố anh Sinh đã vận động cho anh ấy có cái học bổng đi tu nghiệp tận xứ Mỹ xa xôi để chia rẽ hai người.

Nghe tin này chị Sương khóc quá trời. Thơ biết không, chị Hạ cũng buồn không kém. Có nghĩa là từ đây chị Hạ sẽ không còn cơ hội gặp lại anh Sinh. Chỉ nghĩ đến điều đó thôi là chị Hạ đã không ngăn được nước mắt. Chị Sương tưởng chị Hạ khóc vì thương cho số phận hẩm hiu của chị ấy, chứ có biết đâu lòng chị Hạ cũng đang tan nát, toi bời vì viễn ảnh không còn gặp lại anh Sinh! Anh ấy hứa với chị Sương là khi học xong trở về nước, sẽ tìm mọi cách để hai người cưới nhau. Chị Sương cũng đành bó tay mà chấp nhận giải pháp chờ đợi.

Anh Sinh mua vé máy bay về Sài Gòn ngày thứ Hai để Chúa Nhật còn có cơ hội gặp lại chị Suong. Và để được gần anh lâu hơn, chị đã bỏ thánh lễ. Dĩ nhiên là chị Hạ ở lại nhà thờ, để chị Suong một mình ghé nhà anh Sinh. Sau buổi lễ, chị Hạ sẽ đến để từ giã anh ấy. Thờ biết không, chưa bao giờ chị Hạ cầu nguyện Chúa và Đức Mẹ một cách thành khẩn như hôm ấy. Chị Hạ cầu cho anh Sinh lên đường sang xứ lạ được bình an và nhất là... cho chị Hạ còn gặp lại anh ấy trong tương lai. Không có một lời nào cho chị Suong. Sau này ngẫm nghĩ lại, chị Hạ mới thấy khi đã yêu, con người ta trở thành ích kỷ biết bao! Lúc đến nhà anh Sinh, chị Hạ thấy cặp mắt chị Suong đỏ hoe và thái độ anh Sinh không được tự nhiên lắm. Mãi đến sau này chị Hạ mới biết lý do... Lúc từ giã, anh Sinh ôm chị Suong thật chặt và không ngại ngùng đặt lên môi chị ấy một nụ hôn thật nồng nàn. Anh cũng ôm chị Hạ, nhưng thái độ như một người anh trai ôm giã từ cô em gái. Tuy nhiên chị Hạ cũng cảm thấy ấm áp và hạnh phúc dạt dào. Anh Sinh về Sài Gòn đúng một tuần thì lên máy bay sang Mỹ. Mỗi tuần anh viết cho chị Suong một lá thư. Lời lẽ nhớ thương thấm thiết vô cùng. May mà mẹ chị Hạ suốt ngày ở ngoài tiệm nên không

biết chuyện này. Chị Suong phải hỏi lộ chị người làm để chị ấy nhận thư mà không tiết lộ cho mẹ chị Hạ biết. Nhưng, chuyện đổ bể khi mà chị Suong bắt đầu nôn ọe. Ăn thứ gì chị ấy cũng nôn ra hết. Mẹ chị Hạ đưa chị Suong đi khám bác sĩ mới lộ ra là chị Suong ốm nghén! Thì ra hôm Chúa nhật ấy, chỉ có hai người nên anh Sinh đã không dẫn được lòng mình và chuyện đáng tiếc đã xảy ra. Không ngờ hậu quả thật là trời long đất lở! Mẹ chị tra gan mãi, sau cùng chị Suong đành thú thật hết. Mẹ chị Hạ đích thân dẫn chị Suong về Vĩnh Long để tạ tội cùng ba mẹ chị ấy và bà cũng cho chị Suong một món tiền kha khá để làm vốn. Gia đình theo Công giáo nên chị Suong không được phép phá thai dù bào thai chưa đầy hai tháng. Nhưng chỉ một tháng sau chị Hạ nhận được thư chị Suong báo tin... đám cưới! Thì ra có một người bạn trai cùng lớp đã yêu thầm chị Suong từ rất lâu... rất lâu, đã bằng lòng kết hôn khi biết được tình cảnh tiến thoái lưỡng nan của chị và còn rất anh dũng hứa hẹn sẽ yêu thương đứa con của chị và anh Sinh như con ruột của mình. Ban đầu chị Suong không đồng ý, nhưng do áp lực của ba mẹ chị quá lớn, chị ấy đành nhắm mắt đưa chân. Khi nhận được thư anh Sinh từ Mỹ, chị Hạ viết trả lời và kể hết sự thật với anh. Từ đó anh Sinh không gửi thư về nữa. Tuy nhiên hình bóng anh không bao giờ mờ nhạt trong lòng chị. Chị Hạ cũng có “quen” một vài người, nhưng sự so sánh giữa họ với anh Sinh bao giờ cũng làm chị chùn bước. Không ai có thể thay thế anh Sinh trong trái tim chị Hạ được Thờ ơi. Đó là sự thật, cho dù chị Hạ không gặp lại anh ấy từ khi anh rời Phố Núi. Hôm gặp lại anh Sinh trên du thuyền, lòng chị Hạ vẫn còn xao xuyến ghê lắm. Thờ thấy có lạ không?

- Em thấy chị khư khư ôm hình bóng anh Sinh trong tim là bởi vì chị đã không có được tình yêu của anh ấy. Tình buồn bao giờ cũng khắc sâu trong tim mà chị Hạ. Chị thấy không, những cuộc tình nổi tiếng trên thế gian bao giờ cũng là những chuyện tình éo le...

- Ui cha, cô em tui bữa nay triết lý sâu xa dữ nha! Chị Hạ cười, khoe chiếc răng khênh duyên đáng. Theo chị kể thì có hàng tá con trai đã chết mê chết mệt vì “Nó”.

- Rồi cuối cùng anh Sinh có nhận ra chị không nào? Thơ hỏi dồn.

- Tối đó cô bạn và chị Hạ diện thật đẹp để đi ra ballroom nghe nhạc và xem thiên hạ nhảy đầm. Phòng này chơi nhạc êm dịu nên rất thanh lịch. Hai đứa vừa vào thì có tiếng gọi tên cô bạn của chị từ một cái bàn đã có một nhóm người Việt Nam ngồi. Thì ra có một người trong bọn họ quen với bạn chị. Trong bóng tối lờ mờ, tụi chị tiến đến đó và ngồi xuống hai chiếc ghế trông

do ai đó vừa mới kéo thêm vào. Chị Hạ chết sững khi nhìn ra anh Sinh chỉ ngồi cách mình một người và người đó chính là người đàn bà ngồi cùng bàn với anh ấy trong phòng ăn tối hôm qua. Thơ không biết trong lòng chị Hạ đã nhẹ nhõm cỡ nào khi biết rằng người đó chỉ là cô em họ của anh Sinh. Chị Hạ thấy anh Sinh hơi khựng lại và nhìn chị chăm chú hơn khi được cô bạn giới thiệu tên chị với những người ngồi cùng bàn. Tuy nhiên anh không nói gì. Đến khi ban nhạc chơi một bản slow rất mùi mẫn thì anh đứng lên mời chị ra sàn nhảy. Chắc Thơ cũng đoán được tâm trạng chị Hạ căng thẳng đến bực nào. Anh Sinh nhẹ nhàng đưa chị đi theo tiếng nhạc êm dịu. Chị Hạ chỉ cầu trời đừng cho anh ấy nghe tiếng trái tim chị đang nhảy... bebop trong lồng ngực. Một phút trôi qua, anh ấy cúi xuống thì thầm: “Xin tha lỗi sự đường đột của tôi. Không biết ơ...” Thấy anh ngập ngừng, chị Hạ cười cười trả lời: “Dạ, anh đoán đúng. Hạ ngày xưa ở Phố Núi đây anh Sinh.” Đột nhiên, vòng tay anh siết chặt đến độ chị muốn ngộp thở: “Trời ơi, không ngờ anh còn được gặp lại Hạ. Mừng quá Hạ ơi! Bao nhiêu năm rồi nhỉ? Hơn bốn mươi năm rồi còn gì? Bao nhiêu là đôi thay. Cô bé Hạ ngày xưa bây giờ ra dáng mệnh phụ phu nhân, đẹp lộng lẫy không ngờ! Đáng lý anh phải nhận ra Hạ khi em cười. Chiếc răng khênh đó...” Tuy trong lòng vui như mở hội, nhưng chị cũng khiêm nhường: “Anh Sinh phóng đại quá. Hạ cũng... bình thường như ngày xưa thôi!” Anh không nói gì chỉ cười khê và vẫn ôm chị thật chặt trong vòng tay. Chị Hạ đi theo anh trong tiếng nhạc mà như đi trong mơ, chỉ mong bản nhạc không bao giờ dứt! Trở về chỗ ngồi, anh Sinh vui vẻ giới thiệu chị Hạ với mọi người như là một “cố nhân” vừa tìm lại được. Bắt đầu từ đó, cô bạn và chị Hạ nhập chung vô nhóm của anh Sinh. Mỗi ngày tàu ghé bến, cả nhóm đều đi chơi chung. Chụp chung không biết bao nhiêu là cảnh đẹp để giữ làm kỷ niệm. Chiều trở lên tàu lại cùng nhau đi ăn chung. Chị Hạ muốn sống những giờ phút thật đẹp bên anh Sinh. Biết sau này có còn cơ hội? Anh Sinh kể với chị Hạ là khi anh nhận được thư của chị kể lại những gì đã xảy ra cho chị Sương, anh đã buồn như chết. Ngày trở về Việt Nam, anh có xuống Vĩnh Long tìm chị Sương. Nhưng chị ấy cương quyết không chịu gặp và chỉ viết cho anh vài dòng, xin anh hãy quên chị ấy đi và để chị được sống yên ổn nuôi con. Nếu chồng chị biết được thì gia đình chị chắc sẽ có sóng gió. Cuối cùng anh chịu thua, không dám quấy rầy chị ấy nữa. Xem như một trang sách đã lật qua!

Tháng Tư Bảy Lăm anh Sinh cùng gia đình may mắn thoát khỏi Việt Nam và xin định cư tại Mỹ. Anh có vài mối tình lẻ sau chị Sương, nhưng không đi đến đâu và vẫn ở vậy cho đến giờ. Thấy anh Sinh và chị Hạ quấn quýt nhau, cô em họ anh Sinh vui lắm, cứ tìm cách vun vào. Cô bạn chị cũng độc vô. Cô ấy nói: “Một người đàn ông “hấp dẫn mọi mặt” như anh Sinh bỏ chạy đầy đường hay sao mà bỏ còn ông ẹo em chả... em chả...!” Chị chỉ cười không nói gì, nhưng trong lòng phân vân lắm. Yêu anh Sinh thì chị vẫn yêu, nhưng còn hình ảnh chị Sương vẫn hiện hữu giữa chị và anh ấy. Thơ biết không, ngay chiều hôm mới về đến nhà, chị Hạ đã nhận được email của anh Sinh. Anh ấy viết cho chị: “Hạ ơi, nhớ Hạ thật nhiều. Từ giây phút gặp lại em, biết bao kỷ niệm êm đềm của ngày tháng cũ đã sống lại mãnh liệt trong lòng anh. Nhưng có ích gì khi chúng ta cố níu kéo, nhớ nhung những kỷ niệm buồn Hạ nhỉ? Ở tuổi chúng ta còn được bao nhiêu ngày trước mặt? Thế nên anh ngộ ra rằng phải sống thật vui vẻ, thoải mái cho những tháng ngày còn lại. Xả hết những cay đắng, u uất trong tâm hồn. Nhìn về phía trước và giữ cho tinh thần an lạc. Hạ nghĩ sao nếu

chúng mình từ nay giữ liên lạc thường xuyên? Anh rất chân thành thú thật rằng, sau một tuần sống thật vui vẻ bên nhau và khi từ giã cuộc du lịch đầy thú vị trên con tàu Harmony Of The Sea, không giây phút nào là anh quên được Hạ. Hình ảnh Hạ tràn đầy trong tâm trí anh. Hạ ơi, bỗng dưng anh cảm thấy yêu đời hơn và con người mình tràn đầy sức sống. Vì sao? Anh tự hỏi động cơ nào đã thúc đẩy anh thay đổi? Hạ trả lời dùm anh được không?”

- Thơ ơi, chị thấy trong lời nói của anh có những tình ý hơi... khác thường nên chị đã trả lời cảm chừng: “Anh Sinh để Hạ suy nghĩ cho... chín chắn nhé. Những lời tâm tình của anh khiến Hạ cảm động lắm, nhưng cũng quá đột ngột. Hạ cần thời gian để suy nghĩ.”

Chị đã suy nghĩ thật nhiều, nhưng vẫn không thể nào quyết định dứt khoát được. Chị Hạ nói, giọng buồn bã.

Thơ chồm tới, nắm hai bàn tay chị Hạ để trên bàn, nhìn thật sâu vào mắt chị rồi chậm rãi nói:

- Hãy làm theo những gì con tim chị đòi hỏi. Đừng cưỡng lại nó vô ích. Năm nay anh Sinh đã ngoài bảy mươi. Phần chị cũng đã sáu mấy. Chị tưởng quãng đường trước anh chị mặt còn dài lắm sao? Chuyện chị Sương đã là chuyện cổ tích. Cuộc đời vốn phù du, hãy nắm bắt cái hạnh phúc khi còn có thể. Đừng quên anh Sinh vẫn luôn hiện diện trong trái tim của chị đó.

Gương mặt đang sâu nảo của chị Hạ bỗng tươi lên như đóa hoa đang héo gặp cơn mưa rào:

- Thơ có lý hoàn toàn. Thơ làm chị Hạ nhớ tới hôm qua lên mạng, tình cờ nghe Lâm Nhật Tiến hát một hát bản nhạc của nhạc sĩ Trúc Hồ, chị yêu quá những câu: “Chỉ là phù du thôi ngày tôi đến nơi đây. Chỉ là giấc ngủ thôi ngày tôi trở về bên kia. Nắng về rồi nắng đi và mây theo gió mây bay. Biển đời thật mong manh, đời có như không mà thôi! Có gì ngày hôm qua? Có gì ngày hôm nay? Còn gì cho ngày mai? Chỉ còn trái tim yêu người!” Trời ơi, thâm thía quá câu “Chỉ còn trái tim yêu người!”

- Vậy thì giải pháp hay nhất theo em là chị download bản nhạc này rồi gửi thẳng cho anh Sinh ngay. Chắc chắn anh ấy sẽ hiểu. Thơ góp ý và chưa bao giờ nằng bướng gặp gương mặt chị Hạ ngời lên niềm hạnh phúc như lúc này!

Tiểu Thu

Úa Phai Duyên Phận

Tôi gặp Linh trong một lần đi theo chị Hường tham dự buổi đại hội liên trường. Ngay cái chạm mắt đầu tiên chúng tôi đã nhận ra nhau. Cả tôi và Linh đều có chút sững sờ, bối rối. Người đàn bà đi bên cạnh Linh cúi đầu chào tôi rất lịch sự, rồi quay sang nhìn Linh như chờ đợi một lời giới thiệu. Linh mím môi cười nhẹ rồi bằng giọng trầm ấm, anh nói:

- Đây là Ái Thực... bạn của anh và đây là Băng, bà xã anh.

- Ái Thực? ...Ồ! em nghe anh Linh nhắc chị mãi, đến hôm nay mới hân hạnh biết chị.

Một người bạn trong ban tổ chức đi ngang qua, gọi khẽ tên Băng:

- Băng ơi! Có thể giúp một tay không?

- OK! Băng đến ngay.

Băng kéo tôi và Linh vào hội trường:

- Anh và chị Ái Thực ngồi đây trò chuyện, chút nữa em sẽ trở lại.

Tôi tìm cách thoái thác:

- Xin lỗi, tôi phải tìm người bạn... bàn của tôi số 28... chắc là đằng kia.

- Chị chờ ở đây, em tìm bàn cho.

Nhìn theo cái dáng cao, gầy và nhanh nhẹn của Băng, tôi hỏi Linh:

- Hẳn là anh rất hạnh phúc với một người vợ dễ thương như chị Băng?

Với ánh mắt dò xét, Lĩnh ngập ngừng hỏi tôi:

- Còn Ái Thực... sao lại đi một mình?

Tôi cố tạo nụ cười thật tươi:

- Em đi với bạn chứ đâu phải một mình!

- Anh muốn nói... ông xã của Ái Thực đâu, sao để vợ đi một mình?

- Em... em vẫn còn độc thân!

Lĩnh nhìn tôi rất lâu rồi mỉm cười:

- Em tưởng anh có thể tin lời nói của em sao?

Tôi cúi đầu xoay nhẹ mũi giày:

- Anh tin hay không thì đó vẫn là sự thật!

-Vậy... anh chàng bác sĩ...?

Lĩnh im bật khi Băng trở lại. Tôi chào vợ chồng Lĩnh rồi đi về phía chị Hương đang đứng chờ ở dãy bàn bên kia, nhưng đầu óc cứ lảng vảng câu hỏi của Lĩnh "vậy, anh chàng bác sĩ?"

Tuy đã viện đủ lý do, nhưng cuối cùng tôi vẫn không thể từ chối lời mời của Băng. Chẳng lẽ Băng không hề có chút nghi vấn gì về mối quan hệ ngày xưa của tôi và Lĩnh? Hay vì sống ở đây lâu nên cách suy nghĩ của Băng cũng cởi mở giống người Mỹ? Dù sao thì thái độ của Băng cũng làm cho tôi cảm giác tự nhiên, nhẹ nhàng.

Căn nhà của Lĩnh tọa lạc ngay trên đường chính, nhưng được xây cất sâu bên trong, lẫn giữa khu rừng cây khá thơ mộng. Căn nhà không quá lớn nhưng trang trí thật sang trọng và đẹp mắt, chứng tỏ chủ nhân là người có khiếu thẩm mỹ. Băng dẫn tôi đi giới thiệu từng phòng. Dù luôn miệng khen ngợi, căn phòng này dễ thương quá, màu sắc hài hòa, tạo cảm giác ấm cúng, nhưng thật ra điều này đối với tôi chẳng có gì thú vị. Không phải bây giờ mà từ trước đến nay tôi vẫn vậy. Nếu được phép bước ra vườn, ngắm những chậu hoa sắc sỡ hay những khóm rau xanh mướt, có lẽ tôi sẽ thích thú hơn nhiều. May mắn thay, đứa con gái của Lĩnh lên tiếng mời mọi người vào bàn ăn.

Bữa cơm được chuẩn bị thật thịnh soạn. Tất cả đều do Băng tự làm lấy. Tôi nhìn một lượt rồi khen ngợi:

- Chị Băng khéo tay thật. Chỉ nhìn cách bày biện thức ăn là đã phát thèm.

Suốt bữa, Băng nói chuyện nhiều hơn ăn. Chuyện ngày xưa, cái ngày Băng còn là cô nữ sinh lớp đệ tứ thì Lĩnh đã là anh chàng thiếu úy trong binh chủng Thủy quân lục chiến. Chuyện Băng lặn lội ra tận miền Bắc để thăm nuôi Lĩnh đang là người tù cải tạo, dù hai người chưa kết hôn, với những gian nan, vất vả và hiểm nguy nơi vùng đất mà Băng chưa một lần đặt chân đến.

- Một lần em và mẹ của Lĩnh đi thăm anh ở trại tù Hoàng Liên Sơn. Bữa tối, trước ngày đi phải ra ga ngủ để sáng sớm sắp hàng mua vé. Lần đầu tiên trong đời em mới đi xe lửa, đã chật chội lại phải chịu đựng mùi hôi hám vì ngủ chung với gà vịt. Đến Hà Nội lại phải đi thêm một chặng xe nữa, loại xe này giống như xích lô nhưng ghế ngồi chỉ là tấm ván, nên ê ẩm cả người. Xuống xe rồi lại tiếp tục băng rừng. Dù cố gắng hết sức nhưng vẫn không kịp đến trại, vì thế phải ngủ đêm trong rừng. Trên đường đi, gặp những người đồng cảnh ngộ kể lại, trước đó có người ngủ trong rừng bị cọp cắn chết mà không ai hay, về sau người ta trông thấy một cái xác không có đầu thì mới biết. Nghe xong em lạnh cả người. Bây giờ, nhiều khi nhớ lại, em cũng không biết làm sao mình có thể vượt qua được cuộc hành trình khủng khiếp như vậy.

Tôi di tản sang Mỹ từ năm 1975, nên không hình dung được những gì đã xảy ra cho Lĩnh, người mà tôi đã một thời yêu say đắm.

- Tôi không thể tưởng tượng được... chị quá kiên trì và can đảm.
- Ai biểu em yêu Lĩnh làm chi. Chị biết không, khi anh được thả ra, tụi em sống với nhau chứ cũng chẳng có đám cưới, đám hỏi gì hết. Em bắt đầu ra chợ trời bán thuốc tây. Chúa cũng thương nên sau một năm em đã có đủ tiền để hai vợ chồng vượt biên. Qua đây, thời gian đầu biết bao vất vả, cực nhọc, nhưng em quyết phải vượt qua cho được. Em phải đi làm hai “job” mới đủ tiền trang trải mọi chi phí trong gia đình cho anh Lĩnh yên tâm đi học lấy bằng kỹ sư.

Với nụ cười mãn nguyện, Băng tiếp lời:

- Bây giờ thì coi như tụi em đã ổn định. Nghề nail của em cũng vững vàng. Em nói với anh Lĩnh, nếu cảm thấy mệt mỏi thì có thể nghỉ việc ngay từ bây giờ để hưởng nhàn, chẳng cần phải đợi đến tuổi hưu.

- Vậy là anh Lĩnh có phúc lớn. Nghe kể, có nhiều người khi được thả về thì vợ đã lấy chồng khác. Tôi thật ngưỡng mộ lòng chung thủy và sự hy sinh của chị.

Băng nhìn Lĩnh âu yếm:

- Em nói thật, em yêu anh Lĩnh hết cuộc đời này cho đến cả đời sau. Em có thể làm tất cả mọi việc để anh ấy được hạnh phúc.

Lĩnh cúi đầu, gõ nhẹ những ngón tay xuống bàn. Hình như suốt bữa ăn, Lĩnh hoàn toàn im lặng. Anh chỉ mỉm cười và gật đầu mỗi khi Băng quay sang hỏi, phải không anh? Dù Lĩnh không nói gì, nhưng cái nhìn của anh xuyên qua đôi mắt biết nói cho tôi một cảm giác rất lạ lùng. Cái cảm giác muốn lội ngược dòng thời gian.

Ngày đó...

Tôi quen Lĩnh trong một lần theo nhóm sinh viên ủy lạo thương bệnh binh tại Tổng y viện Cộng Hòa. Đôi mắt biết nói và nụ cười tươi của anh đã thu hút tôi ngay trong cái nhìn đầu tiên. Đặc biệt là câu chuyện chiến đấu anh dũng và gan lì của Lĩnh trong một lần chạm địch do bạn bè xung quanh kể lại, khiến tôi quyết định trở lại thăm anh lần thứ hai. Lần này, tôi đã dành suốt buổi sáng để viết dùm Lĩnh lá thư gửi cho mẹ anh vì Lĩnh bị thương ở bụng và cánh tay phải, rồi đưa anh ra băng đá, nghe anh nói về tuổi thơ nghèo nàn, bất hạnh vì mồ côi cha.

Sinh ra và lớn lên trong một gia đình khá giả, danh giá nên chưa bao giờ tôi biết thế nào là cuộc sống cơ hàn, cùng cực của những người nghèo khổ. Những giọt nước mắt thương cảm cùng những lời chia sẻ, an ủi rất chân thành của tôi trong buổi sáng hôm ấy, cũng như suốt mấy mươi ngày kế tiếp đã đưa chúng tôi đến gần nhau hơn. Và trước khi Lĩnh rời khỏi thành phố để trở về đơn vị thì bàn tay tôi đã nằm giữa hai bàn tay ấm áp của Lĩnh với lời hứa hẹn sẽ chờ anh trở lại.

Tình yêu đến rất nhanh. Nói như thế không có nghĩa là Lĩnh và tôi xem tình yêu như một trò chơi, nhưng hình như duyên số chúng tôi đã được định sẵn từ kiếp nào, nên chỉ một chớp mắt đồng cảm thì cái khoảng cách vời vợi đã được thu ngắn lại. Từ đó, tôi ở thành phố sắt son chờ đợi Lĩnh. Từng nỗi nhớ, niềm thương được trang trải trên cánh thư mang màu xanh hy vọng. Những lần về thăm thật bất ngờ và ngắn ngủi của Lĩnh càng làm cho cuộc tình thời chinh chiến trở nên lãng mạn và đậm đà, để cho tôi tin tưởng rằng không ai có thể chia cắt chúng tôi được. Nhưng không ngờ một lá thư Lĩnh gửi cho tôi đã lọt vào tay mẹ và sóng gió bắt đầu từ đó. Mẹ không chấp nhận cho tôi yêu Lĩnh. Bà nói rằng tôi đã bị Lĩnh lợi dụng, vì khi trở thành người yêu của tôi - ái nữ một vị đại tá có thế lực - thì đường binh nghiệp của anh sẽ thênh thang rộng mở. Không biết có phải vì là giáo sư toán nên dưới mắt mẹ, tình yêu cũng được đánh giá bằng cách đong đếm từng góc cạnh. Tuy rất sợ mẹ nhưng trái tim cuồng nhiệt yêu thương của tôi không ngừng thao thức để tìm đủ mọi cách giấu giếm thư từ, lén lút gặp gỡ; một năm chúng tôi gặp nhau chỉ hai, ba lần trong vài giờ ngắn ngủi.

Nhưng rồi... có một lần, khi Lĩnh đưa tôi về đến đầu ngõ thì chị giúp việc đã đứng chờ sẵn từ bao giờ. Chị cho biết mẹ tôi muốn gặp Lĩnh. Biết chuyện chẳng lành nên tôi nói nhỏ với Lĩnh:

- Anh an tâm, em sẽ bên cạnh anh.

Hình như thấu hiểu hết ý nghĩ của tôi, nên vừa bước vào nhà mẹ đã ra lệnh:

- Lên lầu.

Tôi chân chừ, định lên tiếng đã chạm phải ánh mắt nghiêm khắc của mẹ. Ánh mắt vẫn làm tôi run sợ từ thuở bé. Bước lên cầu thang bằng những bước chân nặng nề như treo đá, tôi ra “balcon” chờ đợi Lĩnh. Phải đến hai mươi phút sau Lĩnh mới rời khỏi nhà. Nhìn cái dáng lồm lũi của Lĩnh, tôi có thể lờ mờ đoán được việc gì đã xảy ra. Thường khi, Lĩnh vẫn đứng dưới gốc cây ven đường, ngược mắt lên, vẫy tay chào tôi với nụ hôn gió già từ. Nhưng hôm nay, Lĩnh bước đi không quay đầu lại. Tôi không biết mẹ đã nói gì. Nhưng chắc chắn lời mẹ nói đã chạm vào lòng tự trọng của Lĩnh, như đã có lần tôi vô tình nói với Lĩnh điều mà tôi nghĩ rằng những ai đang xông pha nơi trận tuyến đều muốn:

- Đề em xin ba tìm cách đưa anh về Sài Gòn khỏi phải đi tác chiến nữa.

Lĩnh nghiêm mặt nhìn tôi:

- Đối với anh, dựa vào thế lực để được an thân là điều tối kỵ. Hãy nhớ, nếu em làm điều đó là em sẽ gây tổn thương cho anh.

Có lẽ sự tổn thương mà mẹ mang đến cho Lĩnh rất to lớn nên từ ngày ấy tôi không còn nhận được lá thư nào của Lĩnh nữa, dù suốt một tháng dài, mỗi ngày tôi đều viết cho Lĩnh.

Chẳng bao lâu biến cố tháng Tư xảy đến, tôi cùng ba mẹ di tản sang Mỹ mà lòng vẫn trĩu nặng một tình yêu còn niềm uẩn khúc.

Người tiếp viên vừa rời khỏi bàn, Băng ân cần hỏi tôi:

- Chị thích uống ngọt hay hơi chua một chút?

Rồi chính tay Băng cho đường vào ly nước cam khuấy đều. Hình như Băng có điều gì khó nói. Tôi đoán như thế khi nhìn chiếc muỗng trong ly quay rất chậm và ánh mắt đắm chiêu của Băng.

- Có chuyện gì không, sao Băng lại muốn gặp tôi?

Trầm ngâm một lát, Băng đặt bàn tay lên tay tôi, dịu dàng nói:

- Chị Ái Thực, nếu em nói rằng em rất mến chị, chị có tin không?

Tôi gật đầu nhẹ. Băng mỉm cười, nụ cười rất hiền lành:

- Như vậy em rất an tâm để nói với chị những điều mà em đã suy nghĩ suốt tuần qua. Em có thể dẹp tự ái của người vợ để nói với chị một điều rất thật. Hình như... cho đến bây giờ... anh Lĩnh vẫn còn yêu chị.

Tôi hoảng hốt:

- Sao Băng lại nghĩ như vậy? Hơn hai mươi năm trôi qua, chuyện ngày xưa chỉ là những kỷ niệm xa mờ. Ai cũng đều có cuộc đời riêng. Nhất là anh Lĩnh đang có một gia đình hạnh phúc, một người vợ tốt lành, đã hy sinh rất nhiều cho anh, thì làm sao anh có thể nghĩ đến ai khác ngoài Băng. Tôi nghĩ, có lẽ là do... Băng quá nhạy cảm mà thôi.

- Không... thật ra... tuần trước em đã vô tình nghe anh Lĩnh nói chuyện điện thoại với chị lúc em bước vào phòng làm việc của anh để tìm hóa đơn tiền điện. Lĩnh rất hối tiếc khi biết rằng vị bác sĩ mà mẹ chị nói rằng chị sắp kết hôn chỉ là nhân vật tưởng tượng. Nhưng vì hiểu lầm mà anh đã xé bỏ tất cả những lá thư chị đã gửi đến, và nỗi ray rứt lớn nhất của Lĩnh là cho đến bây giờ chị vẫn chưa lập gia đình. Không phải em suy đoán mà Lĩnh đã thành thật nói với em như thế. Chị biết không, ba mẹ em và ba mẹ anh Lĩnh là bạn thân từ lúc em còn ở bậc tiểu học. Em

yêu Linh trước khi anh ấy quen chị. Nhưng dưới mắt Linh, em chỉ là một đứa em gái. Và em đã ôm mỗi tình đơn phương ấy suốt thời gian anh chị yêu nhau. Rồi một lần về phép, Linh kể cho em nghe, mẹ chị đã nói với Linh rằng "Cậu đừng mong lợi dụng con gái tôi để được đổi về thành phố. Tôi cấm cậu không được gặp nó nữa, vì nó sắp kết hôn với một bác sĩ, con ông Thiếu Tá...". Vì tự ái Linh quay lưng với chị, nhưng cũng từ đó anh sống trong tuyệt vọng. Chính em là người đã vực Linh đứng dậy và cũng chính em là người hiểu được tận cùng nỗi đau của anh. Tình yêu của Linh dành cho chị quá lớn, nên thành thật mà nói... em cảm thấy lo ngại khi hai người gặp lại nhau. Em đã trải qua một cuộc đấu tranh tư tưởng khi quyết định mời chị đến nhà để Linh được gặp chị, dù việc đó đối với em có thể là một sự đại dột. Em không biết tình cảm của chị thế nào nhưng trong suy nghĩ của anh Linh thì... vì mỗi tình đầu không thành, chị đã ở vậy để tôn thờ hình ảnh của anh và điều đó làm xao động trái tim anh...

Giọng nói của Băng nghèn nghẹn như sắp khóc. Tôi đưa tay ngăn lại và cười nhẹ nhàng:

- Băng ơi! Băng đã suy nghĩ và tưởng tượng quá nhiều. Việc tôi gặp lại anh Linh cũng giống như gặp những người bạn khác sau mấy mươi năm cách biệt. Cũng có xúc động, cũng có mừng rỡ, nhưng rồi tất cả sẽ trở lại bình thường thôi Băng ạ!

Băng cướp lời tôi:

- Chị có thể bình thường nhưng anh Linh thì không. Chị Ái Thực ơi! Em có thể mất tất cả, nhưng em không thể mất anh Linh.

Tôi nhìn thẳng vào mắt Băng như để thấu suốt tình yêu mãnh liệt của người vợ dành cho chồng mình, dù đã trải qua mấy mươi năm chung sống. Một nỗi buồn dâng lên nhẹ nhàng trong lòng tôi. Nếu ngày xưa tôi đừng bước lên lầu mà can đảm đứng lại để nói với mẹ rằng, con có thể mất tất cả, nhưng con không thể mất mối tình đầu của con, thì bây giờ tôi đâu phải đêm từng đêm vò vớ cô đơn, nhìn duyên phận mình phai úa theo thời gian.

Có thể, bằng sự nhạy cảm của một người vợ, Băng đã nhìn thấy nỗi xuyên xao của tôi qua nụ cười và ánh mắt trong lần gặp lại Linh chẳng? Dù sao, tôi cũng là một người phụ nữ yếu đuối nên trái tim dễ dàng rung động. Nhưng Băng, vợ của người tình cũ, đã khôn khéo vẽ ra một lần ranh, bắt buộc tôi phải dừng lại. Tôi hiểu điều đó, nên đã dối lòng bằng giọng điềm tĩnh:

- Nếu đúng như Băng nói thì đó là phần anh Linh. Riêng tôi, tôi không phải là người quay về quá khứ để sống với kỷ niệm. Khi đặt chân đến Mỹ là tôi đã quên tất cả những gì tôi phải quên để hòa nhập và bắt kịp cuộc sống mới. Gặp lại Linh chỉ là sự tình cờ và tôi cũng không hề có ý nghĩ sẽ tiếp tục gặp anh. Tôi bất điện thoại của Linh chỉ là để giải tỏa sự hiểu lầm, để cả hai có thể thanh thản sống những ngày còn lại thật vui vẻ.

Băng xiết tay tôi, mắt hoe hoe đỏ:

- Cám ơn chị rất nhiều. Hy vọng rằng trong buổi gặp mặt hôm nay em đã không có một lời nói hoặc cử chỉ nào làm phật lòng chị.

Tôi đứng lên xoa vai Băng:

- Hoàn toàn không. Lúc nào Băng cũng là một người phụ nữ tế nhị và khéo léo. Lẽ nào anh Linh lại không biết rằng anh đang rất hạnh phúc khi có được một người vợ như Băng. Băng hãy an tâm.

Chiếc xe màu đỏ chói của Băng đã ra khỏi bãi đậu mà tôi vẫn còn đứng tần ngần trước cửa tiệm ăn. Khi được Băng mời đến nhà, tôi nghĩ rằng chị không biết ghen. Nhưng những gì vừa xảy ra thì hoàn toàn trái ngược. Điều đáng nói là Băng đã hành xử cơn ghen của mình thật khôn khéo. Có thể, Băng cũng nghĩ rằng những gì chị lo ngại chưa chắc sẽ xảy ra, nhưng chị vẫn muốn đi một bước trước. Tôi hoàn toàn không trách móc hay phiền hà Băng. Nhưng khi... một đôi vợ chồng bước ngang qua, tôi mới chợt nghĩ, nếu tôi cũng như người đàn bà này, đang có người chồng bên cạnh để níu chặt cánh tay, thì chắc chắn Băng đã không hẹn gặp tôi ở đây để

nói về nhân vật thứ ba - một nhân vật ở giữa hai người đàn bà. Bởi vì, khi tôi đã có gia đình thì không có lý do gì để Bằng lo sợ tôi và Linh tìm gặp lại nhau và có thể... sẽ nói lại một nhíp câu đã gây.

Tôi trở về nhà trễ hơn thường lệ. Có tiếng mẹ gay gắt khi cánh cửa bật mở.

- Đi đâu đến giờ này mới về?

Câu nói của Linh tối hôm nào trên điện thoại chọt vang lên trong trí nhớ của tôi: "Tại sao em quá lệ thuộc vào quyết định của mẹ em?"

Phải! Từ bé đến lớn, tôi hoàn toàn tuân theo ý mẹ, không cãi lại một lời, nên câu trả lời của tôi là: "Tại vì em đã được dạy dỗ như thế".

"Quá đủ rồi em ạ! Đã đến lúc em phải tự quyết định cuộc đời mình".

Ở tuổi này tôi còn có cơ hội để quyết định cuộc đời mình sao? Mấy mươi năm qua, bao nhiêu lần cơ hội đến là bấy nhiêu lần mẹ giơ tay đánh đố. Tại sao? Ngày trước, tôi nghĩ rằng mẹ vì hạnh phúc của tôi. Đến bây giờ thì tôi có thể khẳng định rằng, mẹ làm như vậy vì lợi ích của bản thân mẹ nhiều hơn. Nếu không, sao cứ mỗi lần có người bước đến với tôi, mẹ lại hỏi: "Bộ muốn lấy chồng lắm sao mà cứ quen hết thằng này đến thằng kia. Ở vậy, không sung sướng hơn à?" Câu hỏi thật lạ! Chẳng phải người mẹ nào cũng mong muốn con cái mình sớm yên bề gia thất sao? Vâng! Mẹ của người ta như thế đó, còn mẹ tôi lại khác, bà không muốn tôi vướng bận chồng con để có thể dành trọn vẹn thời gian chăm sóc cho bà lúc tuổi già. Nhưng có khi nào mẹ nghĩ cho tôi, nếu tôi "ở vậy, ai sẽ chăm sóc cho tôi khi tôi bước vào tuổi xế chiều?"

Tôi vào phòng ngồi trước tấm gương trên bàn trang điểm. Nhìn mái tóc đã lấm tấm vài sợi bạc, vuốt nhẹ đuôi mắt có nhiều vết chân chim, tôi bỗng thở dài. Bao năm qua tôi đã an phận với cuộc sống đơn độc mà chưa một lần tự hỏi, tại mẹ hay tại phận số tôi vô duyên. Nhưng hôm nay, trái tim tôi hình như đau rát... Ước gì tôi đừng gặp lại Linh để tôi có thể sống bình thân như đã từng sống bấy lâu nay.

NGÂN BÌNH

MÙA THU OTTAWA

Có phải hôm nay mùa thu tới
Bồi hồi tôi nhớ lá vàng xưa
Vẫn biết thu này là thu mới
Lá úa lòng tôi đã thay chưa?

Có một mùa thu của kỷ niệm
Người đến chiều nao mây giăng cao
Lá vàng rơi ngoài sân rất đẹp
Cho người về lá gọi lao xao.

Tôi đón tình người với mộng mơ
Chiều Ottawa đẹp như thơ
Con đường về Byward Market
Quán vắng nào bên dốc sương mờ.

Đồi Parliaments, đường Wellington
Những nơi nào còn in dấu chân
Mùa thu chiều đại lộ Sussex

Màu lá trên hàng cây bàng khuâng.

Gió heo may lạnh vào Starbucks
Người gọi ly Cappuccino
Mây trời hôm ấy trôi vương vẩn
Tôi uống mùi vị đắng cà phê.

Mùa thu đi, người cũng đi xa
Ottawa tình có phôi pha?
Lá vàng héo úa từ dạo ấy
Mây xám buồn vương lối tôi qua.

Hôm nay thu về gieo thương nhớ
Lá rơi theo gió chiều chơi vơi
Nắng quái cuối chân trời màu tím
Xao xuyên hồn tôi, mùa thu ơi!

Có phải hôm nay mùa thu tới
Có phải hôm nay lá vàng rơi ?

KIM LOAN

(Edmonton, October, 2022)

TẠ ƠN CANADA

Tôi réo chồng:

- Anh ơi! Lần này em nhờ của anh góp ý để viết Thanksgiving Canada gửi đăng báo.
- Anh biết gì mà đóng góp, ngoài cái chuyện Thanksgiving Canada rơi vào thứ Hai của tuần lễ thứ hai, tháng Mười, và năm nay là ngày 10 tháng Mười.
- Cái đó xưa rồi, em muốn những mẩu chuyện để tỏ lòng biết ơn xứ lạnh tình nồng này.
- Thì em tưởng tượng là ra thôi mà.
- Không! Chuyện gì thì còn có thể hư cấu thêm mắm muối, chớ chuyện Tạ Ơn phải là người thật việc thật, của những người xung quanh hoặc của chính gia đình mình .
- Mấy năm qua, em đã lôi hết mọi góc ngách của nhà mình lên báo “cho khắp người đời thóc mách xem” rồi còn gì!

Úi dào! Tôi mỉm cười nghĩ thâm, chồng em bữa nay đem cả thơ TTKH đối đáp với em nữa cơ. Chưa kịp khen thì anh ấy ra ngoài garage soạn túi đồ đánh golf để cuối tuần đi golf trip với cha xứ và mấy anh bạn trong nhà thờ. Tôi cũng bước ra, loay hoay tìm cái nồi cơm điện cũ để ngày mai thực tập món bánh mới học trên youtube. Chồng tôi bỗng reo lên:

- À, có chuyện cho em viết rồi đây, từ cái golf bag này nè, em nhớ ra chưa?

Tôi nhớ ra ngay lập tức, chuyện xảy ra mới vài năm nay thôi.

Sáng hôm đó cả nhà ra garage lấy xe đi học đi làm thì thấy cánh cửa phụ của garage mở toang, chứng tỏ đêm qua chúng tôi đã quên khóa . Vợ chồng con cái hoảng hốt vào lục soát xem có bị mất mát gì hay không. May quá, hai chiếc xe còn nguyên vẹn, không bị cạy cửa hay đập kiếng xe, các đồ linh tinh khác cũng không có dấu hiệu xáo trộn . Chồng tôi vui vẻ:

- Mình ở khu này an toàn thật, em nhỉ!

Tôi liếc chông một cái vì anh ấy là người đêm qua đi làm về trễ nhất:

- Ở khu nào cũng có nguy cơ mất đồ nếu cứ lơ đãng quên đóng cửa garage như anh đấy. Hàng xóm thì ai cũng quen mặt, nhưng ai cầm máy người lạ đi ngang qua, rồi thấy cửa mở như mồi mọc, trên đời này chẳng phải ai cũng tốt cả đâu.

Buổi chiều, cả nhà đang quay quần ăn cơm thì chuông điện thoại reo, chồng tôi nhanh chóng trả lời, đầu giây bên kia giới thiệu là sở cảnh sát:

- Chào Mr. Trương, nhà của anh mới bị trộm vào garage sáng nay, đúng không?

Hỏi bất ngờ, chồng tôi đáp:

- Dạ đúng thế, nhưng may mắn là chúng tôi chẳng mất gì cả, mà sao ông biết chuyện garage nhà tôi?

- Anh có sure là không mất một món nào không? Còn bộ chơi golf thì sao?

Chồng tôi vờ lẽ, xin phép được chạy xuống basement để xem cái golf bag còn không. Bình thường thì cái golf bag để trong garage từ đầu mùa xuân, khi cần đi chơi golf lấy ra thuận tiện nhanh chóng, đến khi trời vào thu gió lạnh thì để dưới basement cho qua mùa đông. Bởi vậy buổi sáng khi thấy garage bị mở toang cửa, là trời đã sang thu, nên chúng tôi vẫn yên chí bộ golf đã nằm dưới basement, nhưng bây giờ thì rõ ràng là đã bị kẻ trộm mang ra khỏi garage.

Chờ cho gia đình tôi hết chộn rộn vì còn ngỡ ngàng, chàng cảnh sát mới tiếp tục qua phone, kể lại câu chuyện cái golf bag được tìm thấy như thế nào. Trên đường đi tuần tra vào giờ trưa dưới phố, gần khu cầm đồ mua bán đồ cũ, chàng thấy một người đàn ông, ăn mặc bụi đời, râu ria cầu thả, vác trên vai cái golf bag. Chàng liền suy nghĩ chớp nhoáng, một real golfer thì không thể nào... rách rưới như thế, lại càng không có chuyện vác bộ golf bag lang thang sập sờ giữa phố thế này. Chàng bèn rà rà xe gần người đàn ông, kéo cửa kiếng xe xuống, chào Hello rồi cười:

- Nay ông bạn, đi đánh golf hả?

Người đàn ông giật mình khi thấy chàng “bạn dân” vui vẻ nháy mắt mà thực ra biết tổng mọi chuyện, rồi lắp bắp:

- À, không! Thằng bạn của tui nhờ tui đi... bán bộ golf bag này giùm hấn.

Nghe tới đây, chàng cảnh sát dừng xe, nhảy phóc ra lề đường, đưa ra tấm thẻ Police, ra giọng nghiêm túc:

- Đây là số phone của sở cảnh sát gần đây, tôi tạm thời xin được giữ golf bag này, làm phiên “thằng bạn” của anh đến lấy lại nha.

Người đàn ông ngoan ngoãn vì biết không thể chống cự với chàng cảnh sát cao to, rồi trao cái golf bag cho chàng. Chàng đưa người này về đồn, điều tra thêm để tìm ra chủ nhân, nhưng bên ngoài golf bag có một ngăn nhỏ, trong đó có tấm card chơi golf của chồng tôi với đầy đủ tên, họ và số phone. Chàng liền giao người đàn ông này cho chàng cảnh sát khác rồi sau đó liên lạc với chồng tôi để xem nhà tôi còn mất gì nữa không. Sau khi đối chứng lời khai với người đàn ông kia, ông ta được thả còn chồng tôi được hẹn ngày mang golf bag về nhà, coi như xong xuôi, không có chuyện gì xảy ra.

Phải công nhận chàng cảnh sát nhanh trí, có đôi mắt quan sát “thế sự”, nếu không thì bộ golf đã cao bay xa chạy vào tiệm cầm đồ.

Chồng tôi lại hớn hờ:

- Ở cái xứ này mình đi làm đóng thuế thật đáng đồng tiền bát gạo, mình được phục vụ lại đầy đủ, công minh, hết sức trách nhiệm.

Tôi góp lời:

- Chứ còn gì nữa! Chuyện này mà xảy ra ở “thiên đường CSVN” thì quên đi nhe. Anh sẽ vĩnh biệt golf bag không hẹn ngày tái ngộ, bởi nếu công an có bắt được kẻ gian thì cái golf bag sẽ bị

sung vào công quỹ, hoặc anh có muốn lấy lại cũng trần ai khoai củ, và dĩ nhiên phải tốn... phong bì nữa đây.

Nói tới “phong bì”, tôi nhớ ra một chuyện cũ, gần 30 năm trước, khi tôi đi sanh con gái đầu lòng. Mới sanh xong vài tiếng, cô y tá mang vào phần cơm tối theo kiểu Tây. Dĩ nhiên là tôi không ăn vì bà má chồng đã nấu cho tôi nồi thịt nạc với chả lụa kho tiêu đúng kiểu cho bà đẻ. lát sau cô y tá vào nhắc tôi ăn và nói thêm:

- Hay là thức ăn không hợp khẩu vị của cô? Cái tủ lạnh ngay giữa khu Sản phụ có nhiều món khác, cô có muốn không?

Tôi hỏi cho biết:

- Có phải trả tiền không cô ?

- No, no! Cô và chồng cô cứ việc lấy ăn nhé.

Buổi tối chồng tôi đến, tôi ép anh ấy ăn đồ bệnh viện vì nó... free, kéo phí của giờ, dù anh ấy không đói bụng. Đến ngày ra về, tôi và chồng dọn dẹp lại đồ đạc, tôi nói:

- Anh có mang phong bì tặng cho các cô y tá, hộ sinh, và bác sĩ chưa? Hai ngày qua họ phục vụ rất chu đáo, ở Việt Nam không có phong bì thì đừng hòng họ tử tế.

Chồng tôi gạt ngay:

- Đây là xứ dân chủ tư bản, các y tá bác sĩ làm việc với lương tâm trách nhiệm, nhà nước đã trả lương đầy đủ cho họ, em khỏi lo.

- Nhưng...

- Em thấy trên tường nơi bàn tiếp khách khoa Sản phụ chứ, họ treo các tấm thiệp cảm ơn của bệnh nhân, đó chính là những món quà quý giá, nếu em muốn thì chút nữa mình mua bó hoa và tấm thiệp gửi lại cho họ.

Tôi nghĩ mình đang mơ vì vẫn còn ám ảnh chuyện bệnh viện ở Việt Nam. Hai vợ chồng đi bộ dọc hành lang, tôi lại chợt nhớ ra:

- À mà quên, anh đã đóng viện phí chưa mà ung dung ra về thế này?

Chồng tôi tỉnh bơ:

- Khỏi cần em ạ, chính phủ đã trả hết rồi.

Tôi vẫn chưa tỉnh mộng:

- Anh đừng đùa em chớ, biết bao nhiêu là tiền chớ chẳng ít đâu.

- Anh nói thật đây, Canada có chương trình y tế toàn dân, em cứ đi từ đây ra cổng xem có ai chặn lại đòi tiền không nhé?

Ôi, cái xứ tư bản “rầy chết” này cho tôi hết bất ngờ này đến ngạc nhiên khác. Tôi sung sướng bước đi cùng chồng, rồi bẽn lẽn:

- Nếu vậy, em muốn... đẻ nữa, anh ơi!

KIM LOAN

Edmonton, Tháng 10/2022

THU RỒI ANH!

*Những con chim bé tí
Đang nói chuyện kìa anh
Âm thanh nghe vui nhộn
Lú lo chúng chuyền cành.*

Màu hiện như màu lá

BÂNG KHUÂNG

*Bắt đầu một ngày mới
Dưới lá vàng rơi... rơi...
Em chạy (không cần tới)
Chỉ cần khỏe, sống đời!*

Sáng nào em cũng gặp

*Chập chồn đuôi xanh xanh
Đến gần em, không lạ
Tìm hạt, vòng loanh quanh.*

*Đuôi như gần phết đất
Dài hơn cả gang tay
Đâu cần chi lực đây
Vẫn hạnh phúc nhẹ bay.*

*

*Vườn vắng anh, hiu quạnh
Xuân, hè, thu buồn tênh
Chúng buồn, thưa hạ cánh
Cũng bỏ em một mình.*

*Hôm nay chúng trở lại
Báo thu về, đông dài
Làm em nhớ anh quá!
Biết làm sao cho khuây?
Á Nghi, 4.10.2022*

NGHE ANH RU EM

*Ngủ ngoan ngoan hỡi em yêu
Vào mơ mình ngắm sáo diều
Tha hồ trâm trờ hoa bướm
Cùng ngắm thu vàng cúc reo!
Á Nghi, 4.10.2022*

*Hai người họ sóng đôi
Ôi sao mà đậm ấm
Trông giống mình quá thôi!*

*Họ thông dong thanh thân
Đi trên lá mùa thu
Lúa đôi thật hạnh phúc
Ngày nào cũng nhàn du.*

*Bình minh lên rực đỏ
Như gò má của nàng
Em nhìn người mắc cỡ
Nhớ anh, hồn bâng... khuâng...
Á Nghi, 4.10.2022*

TẠI ANH

*Soi gương thấy một người quen
Bây giờ lạ lắm trước đèn Tương Tư
Tiêu hoa được chục ký dư
Còn vôi vĩnh nữa? Ai cừ hơn ai?*

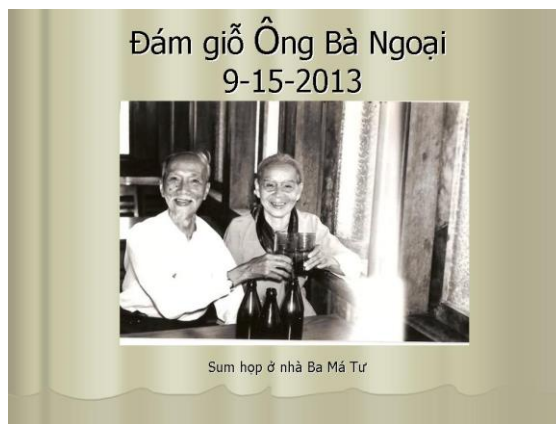
*Ai Kia: cứ nhớ hoài hoài
Mai xương cách trí ra ngoài nhất ma?
Một năm mây tháng, biết mà!
Lễ Ma chỉ một! Em à, em ơi!
Á Nghi, 4.10.2022*

Ngày Giỗ Nhớ Mẹ

Trong tuần qua một cô em văn nghệ trong nhóm Cô Gái Việt đã tâm tình nhân 20 năm giỗ Má của em qua các sinh hoạt văn nghệ như sau:
[Long Hồ Vĩnh Long: Má Là Tất Cả! - Kim Oanh \(longhovinhlong.blogspot.com\)](http://longhovinhlong.blogspot.com)

Riêng người viết cũng đã giới thiệu tâm tình này trên Board Ngày Của Cha Mẹ website Pinterest của người viết để các thân hữu khác cảm thông nỗi buồn nhớ Mẹ trong ngày giỗ.
Kính mời quý bạn vào xem:

Board Ngày Của Cha Mẹ

<https://www.pinterest.com/suonglamportland/ng%C3%A0y-c%E1%BB%A7a-cha-m%E1%BA%B9/>

S

You saved to Ngày Của Cha Mẹ

Nhân ngày giỗ mẹ tôi tháng 9 vừa qua, người viết cũng xin phép tâm tình đôi lời để nhớ về mẹ tôi. Hy vọng sẽ nhận được sự cảm thông của quý bạn.

Tháng Chín âm lịch hằng năm, ba chị em chúng tôi ở Mỹ họp nhau ở nhà người viết để làm giỗ tiệc chay tưởng nhớ đến cha mẹ chúng tôi cùng một lúc cho tiện vì ba má tôi cũng mất vào tháng 9 âm lịch. Mẹ tôi mất năm 76 tuổi, còn ba tôi mất năm 99 tuổi, kể như cũng thuộc hàng thượng thọ rồi.

Mời xem Youtube

Đám giỗ Ba Má tại nhà Minh & Sương Lam ngày 7 Tháng 9 năm 2022

Hai năm vừa qua vì Covid 19 nên gia đình Nguyễn Hữu ở xứ Mỹ không có tổ chức đám giỗ Ba Má tại nhà Minh & Sương Lam như thông lệ hằng năm.

Năm 2022, tất cả thành viên cao niên gia đình Nguyễn Hữu đều được chích 4 mũi vaccine Covid 19 nên đồng ý tổ chức họp mặt gia đình làm đám giỗ Ba Má tại nhà Minh & Sương Lam như thông lệ hằng năm. Các thành viên trẻ tuổi người đi làm, kẻ đi học nên được miễn lễ không tham dự vào đám giỗ này. Một chút lòng thành của các con tưởng nhớ công ơn Ba Má. Chắc Ba Má trên cao cũng vui lòng chứng giám.

Hình ảnh: Sư cô Huệ Hương, Minh & Sương Lam, Thành & Hương.

Âm nhạc: Nhạc Thiền Đạo từ các CD về Mẹ của Nhạc sĩ Võ Tá Hân * Tạ Ôn Sinh Thành. * Cúng Giỗ Mẹ

Cầu nguyện Phật Trời gia hộ và Ba Má phù hộ cho các thành viên con cháu gia đình Nguyễn Hữu được ngày an lành, đêm an lành, tất cả các thời đều an lành trong ánh từ quang của chư Phật.

Xin click vào link dưới đây để xem youtube

https://youtu.be/u4v_wF87wZQ

Ba mẹ tôi dù không thuộc hàng "danh gia vọng tộc" nhưng giáo dục con cái rất nghiêm khắc, đạo đức. Tôi nhớ mãi lời của ba má tôi đã dạy: "Làm việc gì phải nghĩ đến hậu quả của nó" và sống như thế nào để "trên thuận với thiên lý, dưới hòa với nhân đạo". Các chị em chúng tôi được như ngày nay cũng là nhờ ân đức của cha mẹ chúng tôi.

Mẹ tôi không phải là người tài cao học rộng gì cả nên không truyền đạt lại cho tôi những tinh hoa văn học nhưng tôi đã học ở mẹ tôi đức tính nhẫn nại, hy sinh, lòng thương người và vật của mẹ tôi.

Tôi còn nhớ khi tôi còn nhỏ sống ở Phú Nhuận, tôi và các em tôi có một lần mua ốc gạo và cua sống đem về nhà để luộc ăn. Mẹ tôi đã thấy và bà bảo chúng tôi phải đến sông Cầu Kiệu thả hết xuống sông đám cua ốc này vì mẹ tôi không muốn chúng tôi mang tội sát sinh.

Khi tôi học ban Sinh Lý Hoá (SPCN) ở Đại học Khoa học Sài Gòn năm 1963, trong giờ thực tập mổ xẻ con cá lóc tôi không biết đập đầu con cá lóc tươi như thế nào đến nỗi anh bạn trong nhóm phải cười nhạo tôi là một phụ nữ “dở”, không dám giết cá thì làm sao có thể “giỏi” về gia chánh nấu ăn cho chồng con được. Tôi chỉ biết cười mỉm chi đáp lễ mà không dám hó hé gì thêm nữa vì “bị rầy” đúng quá rồi!

Hơn thế nữa, mỗi lần nhà trường bắt mổ một con vật nào đó là tôi phải trốn học “cúp cua” chạy vào rạp ciné Rex lánh nạn vì tôi rất sợ cầm con dao mổ. Nếu bắt buộc phải thực hành việc mổ các con vật trong phòng thí nghiệm, tôi lại mổ tằm bậy tằm bạ lung tung. Máy ông bạn cùng nhóm khi thấy người đẹp đang tròn xoe đôi mắt nai và đang hét oai oái thì các chàng xung phong ra tay cứu nguy giúp đỡ người đẹp ngay. Khoẻ quá! Nhưng đến kỳ thi cuối khóa năm thứ nhất ở Đại Học Khoa Học, tôi đành phải bỏ cuộc thi vì biết rằng tôi không có duyên với cái bằng Cử Nhân Khoa học chút nào với cái tính nghệ sĩ và lòng thương yêu loài vật của tôi.

Tôi đi lấy chồng không đem theo một chút của hồi môn nào về nghệ thuật nấu ăn cả vì tôi có nấu bếp ở nhà bao giờ đâu. Ba mẹ tôi chỉ mong tôi học hành chăm giỏi và ngoan hiền là đủ rồi, còn mọi việc khác thì đã có ba mẹ tôi lo và có người giúp việc lo rồi. Ở bậc Trung học, tuy tôi không học giỏi đứng đầu lớp nhưng tôi cũng thuộc loại sinh nằm trong nhóm “top ten” trong lớp là ba mẹ tôi sung sướng và hãnh diện vì tôi rồi. “Nhân vô thập toàn” mà ỉ! Smile!

Cũng may sau đó, tôi trúng tuyển vào trường Quốc Gia Hành Chánh và thành hôn với một người không quan tâm đến chữ “công” trong tứ đức “công, dung, ngôn, hạnh” ngày xưa cho lắm nên tôi vẫn sống hạnh phúc trong sự thương yêu của chồng tôi. Ông chồng của tôi còn mua tặng tôi nồi nấu cơm hiệu National nhỏ xíu để nấu cơm khi cần thiết, còn thức ăn thì đã có bà nấu cơm thán phụ trách rồi. Khoẻ re!

Tuy nhiên, nhờ trời thương, phú cho tôi cái tính ham học hỏi và biết phát huy sáng kiến nên bây giờ theo năm tháng tôi cũng biết nấu ăn tạm đủ để làm cho chồng con hài lòng về tài nấu nướng của tôi. Tôi không màng sự khen chê của người khác về tài nấu nướng của tôi, vì thú thật về phương diện ẩm thực, mỗi người có một khẩu vị và ý thích khác nhau, tôi nấu ăn như thế nào miễn là chồng con tôi không chê tôi nấu ăn dở là được rồi. Mời xem Sương Lam nấu ăn ở Mỹ:

[www.youtube.com > playlist Quán Ăn Sương Lam Portland - YouTube](http://www.youtube.com/playlist?list=Quán Ăn Sương Lam Portland - YouTube)

[Quán Ăn Sương Lam Portland - YouTube](http://www.youtube.com/playlist?list=Quán Ăn Sương Lam Portland - YouTube)

Trong những lúc gia đình tôi gặp hoàn cảnh khốn khổ nhất, chính mẹ tôi là người là người chịu thương chịu khó “thân cò lặn lội bờ ao” tìm cách mưu sinh cho cả gia đình chúng tôi mà không một lời than thở. Mẹ tôi cũng đã nhịn ăn nhịn mặc tìm đường cho con cái vượt biên đi tìm tự do và đi thăm nuôi chồng con nơi chốn lao tù sau cuộc đời. Bao nhiêu gánh nặng gia đình chồng chất trên đôi vai gầy của mẹ tôi.

THỨC ĂN NGON LÀNH, BỔ DƯỠNG

Bánh Tôm Cỏ Ngưu Hà Nội

Bánh Bèo Miền Nam Cần Thơ

Hình như người phụ nữ Việt Nam, nhất là phụ nữ các thế hệ trước đa số chỉ biết thương chồng, hy sinh cho con mà thôi. Xin mời quý bạn đọc những mẩu chuyện ngắn dưới đây. Rất đơn sơ, rất giản dị nhưng đã nói lên tình thương yêu của Mẹ dành cho con như thế nào:

Lương tâm

Con ốm, nhập viện. Làm thủ tục, bác sĩ mặt lạnh tanh. Biết ý, tay mẹ run run cúi đầu nghìn vào túi “lương y”... Bác sĩ thân mật: “Nằm giường này đi cháu, đừng lo có bác!” Biết đâu mẹ đang xui dần vì bán máu cho con. Lương tâm?

Cua rang muối

Khi xưa nhà còn nghèo, mẹ hay mua cua đồng giả làm cua rang muối. Cua đồng cứng nhưng mẹ khéo tay chiên giòn, đủ gia vị nên thật ngon. Thấy các con tranh nhau ăn, mẹ nhường. Các con hỏi, mẹ bảo: răng yếu. Giờ, các con đã lớn, nhà khá hơn, chúng mua cua biển gạch son về rang muối mời mẹ. Các con nói vui:

- Cua rang muối thật đó mẹ.

Rồi chúng ăn rất ngon. Riêng mẹ không hề gắp. Các con hỏi, mẹ cười móm mém:

- Còn răng đâu mà ăn!

(Nguồn: sưu tầm trên internet)

Kính mời quý bạn vào xem youtube Cha Mẹ qua nét đẹp của thư pháp do người viết thực hiện để làm kết luận cho bài tâm tình hôm nay nhé.

[Cha mẹ qua nét đẹp của Thư Pháp - YouTube](#)

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với chuyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi MCTN 632-ORTB 1060-10052022)

ĐÁNG KÍNH

Thật can đảm! Anh thấy gian là nói
Có lập trường vững chãi người Quốc Gia
Giỏi sử Nhà, kiên thức rất tinh hoa
Lột mặt nạ phường vô nhân, bắt nghĩa!
Ý Nga, 3.10.2022

TAY SAI

Cộng giảng bầy, kẻ ngây thơ tóm gọn
Mi chạy theo phường khờ khạo: rọ chung
Bị nhuộm cam bên hồng đỏ, sắc chùng
Vàng chi nữa mà trình thừa gãy giũa?
Ta đã nhắc: Đừng chạy theo “liềm búa”
Ý Nga, 3.10.2022

THƠ HỒ, VĂN: MƯỢN KÝ TÊN

(Nghe bạn thơ kể chuyện trong nước.)

*

Ông khoe: “Con nhỏ ngây thơ
Tương ta thương thật, đại khờ trao tâm
Trao tâm rồi lại trao... thân
Ông ta đã rõ nhụy, cần chi hơn!
Bây giờ con nhỏ giận hờn
Dem ta bêu rêu, hát, đồn làm vui”.

*

Nghe lời kẻ, dạ bùi ngùi
Ai là cô “Nhớ” bị vùi dập hoa?
Văn chương không tự viết ra
Nhờ chi viết hộ đề “già” khinh khi?

Ô DANH RỒI!

Tài vật vãnh, em háo danh, len lỏi
Luôn chuốt lời nịnh hót, ai cũng chơi
Ngọt mật mời, không từ chén, họ xoi
Như đĩa đói, Việt gian em cũng... đội!
Ý Nga, 3.10.2022

CHỜ AI?

Nhiều điều vui vẻ đã xa,
Một điều buồn bã đuổi ra vẫn gần
Biết nhiều mà khó cản ngăn
Tâm chưa hiểu rộng, thọ tang rất buồn!

Đôi ta người khuất, kẻ còn
Cứ như thép rỉ, sơn mòn: nhớ nhưng!
Ngày ngày tựa cửa trông mong
Người không về nữa! Mông lung chờ gì?
Á Nghi, 1.10.2022

Người khai: bản thủ, nói chi;
Háo danh: ai đã chọn đi Đường Hồ
Đường Hồ sụp hố, diễn trò
Cả hai lợi dụng nhau phô ý đồ.

Ông con đảng, ả cháu Hồ
“Vãng” chương một đá, chui vô xó nào?
Mía mai chữ nghĩa làm sao
Si mang dấu hỏi đỏ màu ngộ ghê!
Ý Nga, 3.10.2022

BÓNG CHIẾC

Đêm nhìn chiếc bóng trên tường
Nhớ anh từng vẽ tim thương chen vào
Bao năm đôi bóng ngọt ngào
Bây giờ đơn độc, thơ đau lưu vắn.
Á Nghi, 1.10.2022